

JUNE 2002

SOLIA

THE HERALD
JACKSON, MI

VOL. LXVII, No. 6

DESCENT OF THE

HOLY SPIRIT

PENTECOST

RECEIVED

JUN 24 2002

P.A.O.I. LIBRARY

SOLIA

THE
HERALD

**ENGLISH EDITOR /
SECRETARY:**
Protodeacon David Oancea
ROMANIAN EDITOR:
Rev. Fr. Anton Frunză
INTERNET PUBLISHER:
Mr. Lee A. Costache

STAFF:

Rev. Fr. Remus Grama
Mr. Mark Chestnut
Mr. Tom Rosco

CHAIRMAN:

Most Rev. Archbishop
Nathaniel Popp

SOLIA — THE HERALD (ISSN 0038-1039) is published monthly for \$15.00 per year: United States, \$20.00 per year: Canada, and \$25.00 per year in other countries by The Romanian Orthodox Episcopate of America, 2535 Grey Tower Road, Jackson, MI 49201-9120. Periodicals postage paid at Jackson, Michigan, and additional offices. Phone: (517) 522-3656, Fax: (517) 522-5907, E-mail: solia@roea.org, Internet: <http://www.roea.org>.

POSTMASTER: Send address changes to: SOLIA — THE HERALD, P.O. Box 185, Grass Lake, MI 49240-0185, U.S.A.

Articles and news published in SOLIA do not necessarily reflect the views or the endorsement of the Romanian Orthodox Episcopate of America.

CONTENTS

English Section

<i>Missions and Evangelism</i> , Clark Carlton	3
<i>The Mystery of the Resurrection</i> , Ignatius IV, Patriarch of Antioch	4-5
<i>St. Mary Pioneer Memorial Chapel</i> , Vatră Românească, 45th Anniversary	6-7
<i>Lawsuit Decisions</i>	7
<i>The Christian Churches of Jerusalem</i> , Alison Hilliard and Betty Jane Bailey	8-9
<i>Christianity as Life: Proclaiming the Message</i> to College Students, Gary Cattell	10, 14
<i>Want to Make a Difference? Apply for a</i> <i>Camp Position!</i>	11
<i>The Usefulness of Reading the Scriptures</i> , Monk John Vranos	11
<i>The Growing Shadow: The New Media and Internet</i> , Rev. Fr. David Subu	12-13
<i>In Memory - Rev. Fr. Vasile Prisacaru</i>	14
<i>In Memory - Rev. Fr. Deacon Teodor Sideras</i>	14
<i>Parish Register</i>	15
<i>Solia Financial Report</i>	15
<i>Financial Report</i>	16
<i>Solia Calendar 2003 Advertising Contract</i>	16

Romanian Section

<i>Sf. Ioan Cel Nou De La Suceava (24 Iunie 1330)</i> , Pr. Prof. Dr. Cezar Vasiliu	17, 24
<i>Înalt Prea Sfințitul Arhiepiscop Nathaniel În Vizită</i> <i>Canonică La Parohia "Sf. Arh. Mihail și Gavriil"</i> <i>din Middle Village, New York</i> , Preot Dimitrie Musta	18-19
<i>Informații cu privire la cel de-al 13-lea Consiliu al</i> <i>Bisericii Ortodoxe În America (OCA)</i>	19
<i>Aveți Un Pledge?</i> , Pr. Cornel Avramescu	19
<i>Argumente La Alegerea Unui Episcop</i> , Arhimandrit Roman Braga	20-21
<i>Anunțuri</i> , John J. Macron	21
<i>Anunțuri</i> , Sidney Levis, Judicial Hearing Officer	22
<i>Înapoi, la Cele Zece Porunci</i> , Pr. Remus Grama	22-23
<i>Legătura Omului cu Dumnezeu</i> , Arhimandrit Felix Dubneac	24

ATTENTION PARISHES — 13TH ALL AMERICAN COUNCIL OF THE ORTHODOX CHURCH IN AMERICA

All parishes should have received a packet of information and registration materials for the 13th All American Council to be held **Sunday, July 21 - Friday, July 26** at the **Renaissance Orlando Resort Hotel** at Sea World in Orlando, Florida. If your parish did not receive this information, contact the OCA Chancery, PO Box 675, Syosset NY 11791-0675 * 516-922-0550 * Fax 516-922-0954 * *Website:* <http://aac.oca.org> * *Email:* aac@oca.org.

Parishes are encouraged to send delegates to this important conference, especially due to the fact that His Beatitude, Metropolitan Theodosius will formally retire during this session and a new Metropolitan will be elected. Refer to the April 17 letter sent to all parishes and missions by His Eminence, Archbishop Nathaniel for details regarding participation. Besides the important work of the Council, many types of interesting and informative workshops will be offered, as well as recreational activities for adults and special programs for the youth. ✱

WELCOME!

We welcome all Clergy, Episcopate Council Members, Delegates and faithful to the Episcopate Congress 2002 to be held June 27-30 at Vatra Românească. ✱

+ **NATHANIEL**, Archbishop

MISSIONS AND EVANGELISM

by Clark Carlton

From Her birth on the Day of Pentecost to the present, the Church has had one mission in the world: to bring mankind back into communion with the All-holy Trinity. The Church is, by definition, a missionary and evangelistic society. Her task is to proclaim to the world the Good News that Christ has come to reconcile man to God; and, in so doing, to unite mankind to Christ through Her sacramental life.

After receiving the Holy Spirit on the Day of Pentecost, the Apostles spread the Gospel throughout the known world. St. Peter focused his attention on proclaiming the Good News to the Jews, founding the Church in Antioch and helping to found the Church in Rome. St. Paul was called by God to preach primarily to the Gentiles. His extensive missionary journeys are recorded in the Book of Acts. According to ancient tradition, St. Joseph of Arimathea preached as far west as Britain, St. Thomas spread the Gospel to India, and St. Mark founded the Church in Egypt.

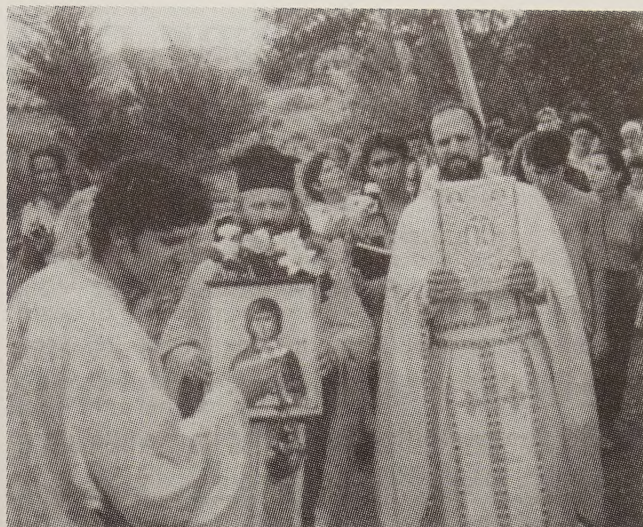
We must remember that this tremendous growth in the early years of the Church took place when Christianity was illegal. Even amidst persecution, the early Christians found the courage not only to share their faith with their neighbors but even to travel to distant lands to preach the Good News. They understood well the words of the Savior:

You are the light of the world. A city that is set on a hill cannot be hid. Neither do men light a candle, and put it under a bushel, but on a candlestick; and it gives light to all that are in the house. Let your light so shine before men, that they may see your good words, and glorify your Father Who is in heaven (Matthew 5:14-16).

Since the era of the Apostles, the Church has been blessed by many missionary Saints. Perhaps the most famous are Ss. Cyril and Methodius, the Enlighteners of the Slavs. In the latter half of the ninth century, these two brothers from Thessalonica invented an alphabet for use by the Moravian Slavs. They translated selections of the Gospels and the Church Office into Slavonic, thus enabling the Slavs to hear the Good News of Christ and to worship Him in their own language.

Not all missionaries, however, went off to foreign countries to sow the Gospel. Many were "home missionaries," preaching and teaching to their own people. Such was St. Cosmas the Aitolian (18th c.), who went about Greece during the Turkish occupation, calling his people back to God. St. Cosmas was responsible, in part, for a great national awakening.

Orthodox Christians in North America are especially blessed by the intercessions of several mission-

ary Saints. St. Herman of Alaska was part of the original Russian Mission to Alaska in 1794. St. Innocent originally came to Alaska as a married priest. After the death of his wife, he returned as a bishop, becoming the first Orthodox hierarch to set foot on North American soil. Later, as Metropolitan of Moscow, he was instrumental in advancing the missionary efforts of the Russian Orthodox Church.

The Church is commanded by our Lord to be a witness of Christ *in Jerusalem, and in all Judea, and in Samaria, and unto the uttermost part of the earth* (Acts 1:8). That is, we are to proclaim the Good News to our local city, state, nation, and, ultimately, to the whole world.

This command is for each and every Orthodox Christian, not just the clergy. All of us are called to bear witness to the light that is within us. All are called to be missionaries to our local communities by living pious lives, by inviting others to Church with us, and by assisting our parishes in local outreach ministries.

Each of us also has a responsibility to proclaim the Gospel on a wider scale. We do this by providing money and materials for missionaries and by volunteering for special missions projects. Currently, Orthodox Christians in America are supporting mission efforts in Haiti, Indonesia, Korea, the Philippines, and Africa. Literally thousands of people around the world are hearing the Gospel and are being united to Christ's Holy Church through these efforts.

Ask your parish priest how you can become a missionary to your local area and how you can support the Church's wider mission efforts. You can also contact the Orthodox Christian Mission Center, P.O. Box 4139, St. Augustine, Florida, 32085-4319 for information. ✱

Excerpted from THE FAITH: Understanding Orthodox Christianity, Regina Orthodox Press, 1997, pp. 161-163. Available from ROEA, PO BOX 185, Grass Lake, MI 49240 for \$22.95 + \$5 shipping, (517) 522-3656.

THE MYSTERY OF THE RESURRECTION

Ignatius IV
Patriarch of Antioch

According to a certain human logic, we should begin by asking ourselves about the meaning of death, in order then to understand the meaning of “resurrection”; that is, if it is true that to “rise from the dead” means to come to life again after having once been dead. I dare put forth this elementary observation so that we can better grasp its ambiguity, indeed its sheer senselessness. This sort of approach would be pointless in the first place because in fact death *has* no meaning; it is pure absurdity, the very essence of non-meaning. Within the light of the resurrected Christ, we understand that no death has “meaning” or positive significance other than that which is beyond death, in the life that the reality of death both hides and reveals, giving us access to it. This awareness can be ours, however, only from within the event of the Lord’s Resurrection. Therefore we will begin with the Resurrection itself, and only then will we ask the question, “Death, where is your victory?”

The approach that would begin by asking the “meaning” of death is inane for another reason, for it presupposes a confusion that is wide-spread today concerning the meaning of the term “resurrection.” This mysterious word is all too often used in the limited sense of “to come back to life.” The crucial point, however, is that the Resurrection of Christ does not involve the simple reanimation of a dead body. It is something wholly different from the resuscitation of Lazarus; it is, in fact, unique. We cannot grasp the meaning of Jesus’ Resurrection by taking as our starting point His physical death. To the contrary, the death of Jesus of Nazareth only has meaning in the light of His Resurrection. Only Christ’s Resurrection can explain what led up to it and what followed it, including the very mystery of death in which we find ourselves involved at every moment. If death remains the inexplicable enigma whose absurdity strips away all meaning from our own existence and that of humanity as a whole, the Resurrection of Christ stands as the unique event that bestows its universal Truth upon all that exists.

History, whether personal, communal or cosmic, is a sealed book that only the Lamb can open: the Lamb who is “slain” (for He truly died; His death is a fact), yet who is “standing” (for He is truly risen from the dead; His Resurrection is also a fact, albeit one of a different order), as the Apocalypse affirms (Rev. 5:5-6). If our quest for the meaning of Resurrection depends only on simple human logic, then it will fall far short of its goal. It must be guided and illumined by a new and different light, the light of Revelation. The Resurrection of Christ is in fact the ultimate Revela-

tion, the ultimate “apocalypse.” “Fear not; I am the first and the last, and the living one. I died, and behold I am alive for evermore, and I have the Keys of Death and Hades” (Rev. 1:17f).

We should stress once again the fact that the Resurrection of Christ is not an event like any other, on the order of historical phenomena that can be investigated by the media. From a superficial point of view, this is what distinguishes it from Christ’s Passion, an “event” about which we have very precise and detailed accounts. No hidden witness inside the tomb could have taken a photo of the event of the Resurrection! On the other hand, any contemporary reporter could have filmed Lazarus as he came forth from the tomb. No, the Resurrection of Christ is no ordinary event that can be analyzed by scientific methods; nevertheless, it is an historical fact, a true event that occurred in the course of our history and vitally concerns our history. We can even say that the Resurrection is in the image of the true and living God. Although not an ordinary event, it is nonetheless the most *real* event of all times.

In Biblical terms, we could say that the Resurrection is not a “flesh and blood” event, but rather an event of the Kingdom of God, that Kingdom which dwells both among and within us. The Body of Christ that rises from the dead is truly a Body; it is a living Body; it is a living Body — St. Paul would say, “a spiritual body,” filled with the Breath of God, the divine *Pneuma* that knows nothing of death.

Without repudiating our exegetical approaches to the question, we can nevertheless understand the discretion of the Evangelists who refuse to describe the Lord’s Resurrection, while they devote the most important part of their testimony to His Passion. The fact that Jesus suffered and died is a reality seen and known by everyone who was present. It was a concrete fact, even if its meaning escaped most of those who witnessed it. The Resurrection is also a fact; it is, however, a mystery: the extraordinary Mystery of God and man that no longer contains the ambiguity inherent in the interpretation of ordinary phenomena. Either it remains unknown and inaccessible, or else it is radiant with meaning. To be more precise, it is not an “event” in and of itself, concrete, capable of being isolated and analyzed by subsequent investigation that could only interpret it and explain its meaning in a remote and exterior way. To the contrary, it is the purest form of “relational event,” relating with all that is inseparable from creation and from the Creator, illuminating all things from within and giving meaning to all, since it is both the origin and the end of all.

Christ, the Son of the living God and of the Virgin Mary, rises from the dead, not by some inner principle of superior biological evolution (after all, the world as a whole still dwells in death), but by the fresh and creative intervention of the living God. Paradoxically, the Resurrection is an inbreaking of “discontinuity” into our world — and as such, it brings about genuine

"continuity." It means discontinuity because it utterly surpasses human power and capacity; yet it brings about the fullness of continuity because finally, in Christ, man becomes a truly living being. By His Resurrection, Christ magnificently fulfills His own word: "I have not come to abolish, but to fulfill."

Moreover, it is under this sign of fulfillment that the Evangelists, and Luke in particular, reveal to us the mystery of the Resurrection. Everything that goes before it finds its meaning only in the risen Christ. It is not possible to do so here, but it would be necessary to review each stage in the history of the Old Testament, in order to discover that all of it has meaning, especially as it concerns ourselves, only in the person of the risen Lord. The most basic insight of the apostolic kerygma consisted in demonstrating, above all to the children of Israel, that the fulfillment of salvation history has occurred in and through the Resurrection. Perhaps it is because we have lost the vitality of the apostolic preaching that we no longer perceive just how all this long history leading up to the Paschal event has meaning for ourselves as well, insofar as it is illumined by the central event of the Resurrection.

Let us nonetheless briefly go over these major stages of Old Testament history, for we will soon find them again in our own personal and social history, since they provide us with the main outline of the whole human drama. The creation, that great gift of life from the living God, is brought to conclusion in the Resurrection, the definitive victory over all death. The promise made to Abraham is fulfilled in the Resurrection (Acts 13:32), offering mankind the true gift of the Son, the new People and the new Land. The Passover, prefigured with Moses, is truly realized only in the "passage" or passing over from death to life of the first born Son together with his brothers and sisters. The exodus only has meaning in its fulfillment in the risen Christ. He is the living Way, the living Bread, and His Spirit is the source of living water. The covenant, as we shall see, is only new and eternal in the Resurrection: He becomes our God and we become His people. The Kingdom is nothing other than the glorified Body of the risen Christ, in which each day humanity enters into communion. The drama of the exile, brought to completion on the Cross, would be absurd if it were not the final crumbling away of every boundary and limit in which human idolatry seeks constantly to imprison the God of all mankind. In the risen Christ, the exile becomes the true return to the true land where we find all men brought together, beyond barriers of language, race, nation and religion. Finally, the true restoration of the Davidic dynasty and of the temple, never realized after the return from exile, is brought to completion in the body of the resurrected Christ. He is the true temple, the authentic dwelling place of God among men, from which salvation flows forth and where the Father is worshipped in Spirit and in truth.

Through all these stages in the history of salvation,

a marvellously faithful plan is revealed; insofar as we read that history, we see it in the Bible and in our own lives, in the light of the Resurrection. For there we find the gift of life, from its first appearance until its full bloom. The Resurrection of Jesus is the manifestation, once and for all in the humanity assumed by the Son of God, of the mystery of life in the Holy Trinity. Starting from this moment, God begins to be all in all. The Resurrection is the beginning of the Parousia, the unfolding of the transparent revelation of God and of man.

What in fact is opposed to this communion in the light which is the ultimate good news (1 John 1:1-8), if not death? We shall discover the true Biblical meaning of death in the light of Christ. Let us say right away, however, that death is not primarily a matter of biological decomposition, for that is only its consequence. Death is fundamentally a rupture of communion, a missed relation (*khata'a* in Hebrew and Arabic, "to miss the goal"). It provokes a rupture between two beings who ought to be united. Everything else is a consequence of this mortal wound: sin, suffering, law ... The Resurrection of Christ, then, is the event of salvation brought about by the living God, by which a man definitively pierced through the wall of death. Henceforth this Jesus, who is truly the Son of God and truly shares our humanity, is truly Man without any mortal limit. Space, time, the past and the future, superficiality of relationships and our absence from one another, all these marks of death can no longer touch Him and no longer hold Him in bondage. The risen Christ is the only man who is in present and perpetual communion with all beings. Just as the tomb could not retain His humanity, so the hardness of our hearts and the many obstacles that stand between us can no longer break the covenant of love that unites Him to us. He is God, present to everyone and to everything. As man, He is not only a living being; He has become a "life-giving Spirit" (1 Cor. 15:45). *

Excerpted from The Resurrection and Modern Man, SVS Press, 1985, pp. 67-73. Available from ROEA, PO Box 185, Grass Lake, MI 49240 for \$8.95 + \$3 shipping, (517) 522-3656.

MOVING?

Send your old and new addresses to:

ROEA

PO BOX 185

GRASS LAKE, MI 49240 USA

or E-mail to: roeasolia@aol.com

ST. MARY PIONEER MEMORIAL CHAPEL

Vatră Românească
45TH ANNIVERSARY

St. Mary Chapel, Grass Lake, Michigan

The Church Congress of 1954 decided to build the present day St. Mary Chapel (dedicated to the feast of the Birth of the Virgin Mary celebrated on September 8) on the grounds of the Diocesan Center, Vatra Romaneasca, upon a foundation which had been started in 1946. Realizing that the original plan for a complex monastery church was beyond the financial means available, the Congress and subsequent Episcopate Councils approved a plan which called for a small

chapel below ground level and a church-pavilion above ground which could accommodate future Church Congress meetings, services and Camp Vatra in the summer.

Fund-raising for the church/pavilion began in March 1956, and \$50,000 was collected in seven months. A bank loan made up the remaining \$55,000 needed, and by 1957, the building was completed. In his book about the first half century of the diocese, Gerald J. Bobango writes: "As the faithful gathered for the impressive consecration ceremonies on May 4-5, 1957, they viewed the work of the North Construction Company and John F. Cross [architect], who had completed a double building, using part of the old foundation for the memorial chapel below ground level, heated, and with an altar, and above it a large open room, or pavilion, with a summer altar on the east side and space for 400 persons. The lower chapel was built in the form of a Byzantine cross, with two lateral arms, walls of California redwood, and icons and paintings in neo-Byzantine style by Elie Christo-Loveanu. The iconostasis, altar table, bishop's throne, and cantor's

Cont. on page 7

Consecration of St. Mary Chapel on May 5, 1957. Assisting Bishop Valerian (center) while he affixes icons of the Four Evangelists to the corners of the altar table are (L-R): Rev. Fathers John Surducan, Stefan Feica, George Lupu, John Popovici, Victor Barbulescu and Daniel Maxim.

LAWSUIT DECISIONS

BIANCHI, MACRON & COWHEY
Attorneys and Counselors at Law
Long Island City, NY 11101

May 17, 2001

The firm of Bianchi, Macron & Cowhey were retained by the Episcopate for two distinct matters, namely, **Marian Tiganu v The Romanian Orthodox Episcopate** and **Constantin Barbu v Nathaniel Popp**. I am pleased to advise you that both of these actions have been resolved in favor of the Episcopate.

Sincerely,
John J. Macron

Case Against St. Mary Parish, Elmhurst, New York is Dismissed February 28, 2002

The mechanical lien filed by L. Costi, S. Chelariu, D. Raftopol, T. Popescu, GS Terry Construction and Ameron Metal, Inc. against St. Mary Parish, was dismissed by Judge Sidney Levis, Judicial Hearing Officer of the Supreme Court of the State of New York, County of Queens.

Extract from the Memorandum Decision

Recommended Conclusions of Law:

The Contract between Zaharia Pana as President of Parish Council and Lucian G. Costi as architect whether signed on May 16, 1992 or February 26, 1997 is null and void. Irrespective of the dates. The contract was never submitted to the General Assembly of the Church for approval according to the By-Laws of the church. It therefore follows that the contracts between Lucian G. Costi as architect and Dinu Raftopol and Lucian G. Costi as architect and

Serban Chelariu are null and void as Lucian G. Costi lacked the authority to enter into same.

In any event, Lucian G. Costi, Dinu Raftopol and Serban Chelariu proclaimed and admitted and let the church to believe that they were donating their labor and talents as a donation to the church and did not expect to be paid.

That plaintiffs' demands for payment for their services arose after a rift developed between them and the parish priest and others in the church.

That only plaintiff who might have been entitled to recover for his services would be Dinu Raftopol, in the sum of \$3280.00 as approved by the Parish Council.

Since Lucian Costi, Serban Chelariu and Dinu Raftopol were not owed any money by the defendant, the Mechanic's Lien filed by them should be declared void.

The Mechanic's Lien filed by Terentiu Popescu d/b/a GS Terry Construction has been satisfied and should be declared void.

The Mechanic's Lien filed by Ameron Metal Co., Inc. has been satisfied and should be declared void.

Section 39a of the Lien Law applies where the lien has been declared void on account of willful exaggeration. The services claimed by the plaintiffs were rendered to the defendant. There was no willful exaggeration as to the value of the services. In this matter the services were found to be donated and the plaintiffs should not be penalized under the provisions of Section 39a by making them pay to the defendant the value of the services they donated. Furthermore, defendant did not ask for relief under Section 39a of the Lien Law.

The plaintiffs' complaint should be dismissed.

Dated: February 28, 2002

SIDNEY LEVISS

JUDICIAL HEARING OFFICER

St. Mary Chapel

Cont. from page 6

stand are hand-carved hard oak by sculptor Constantin Antonovici" (*The Romanian Orthodox Episcopate of America*, 1979, p. 242)

Since 1957, only minor repairs or modifications have been made to the chapel, including the addition of air-conditioning in the late 1990's. At this time several repairs / modifications are needed in order to maintain the structure and enhance its practicality for a growing diocese. Following are areas which need immediate attention: 1) The entrance to the lower level (see left side of photo of chapel) has severely deteriorated, requiring the rebuilding of the structure. 2) A handicap entrance ramp with double door access for funerals needs to be built at the south end of the above ground church. 3) The locks on the doors must

be repaired / replaced. 4) The windows in the altar area no longer function properly and need to be replaced. 5) The stained glass window of the Holy Trinity in the above ground chapel has buckled and needs to be replaced. 6) The iconostasis needs to be moved in order to accommodate more clergy in the altar area. 7) More tables are necessary in order to accommodate the increasing number of delegates to the Church Congress. 8) The three sidewalks leading to the chapel need to be replaced. Initial estimate for all needs: **\$50,000.00.**

We appeal to all parishes, institutions and individuals who would like to be listed as "New Founders" of St. Mary Pioneer Memorial Chapel to make a donation of \$1,000.00 toward the renovation of this important structure. All donations are welcomed and may be made payable to: Romanian Orthodox Episcopate, PO Box 309, Grass Lake, MI 49240-0309. ✱

THE CHRISTIAN CHURCHES OF JERUSALEM

EASTERN ORTHODOX

Greek Orthodox Church

The Greek Orthodox is the largest faith community in the Holy Land with about 60,000 members. The Church dates itself back to the Apostle James who was the first Bishop of Jerusalem. Ever since AD 451, except during the Crusades, Jerusalem has been a Patriarchate of the Greek Orthodox Church and the Greek Patriarch has the status of 'first' when the church leaders in Jerusalem meet. The Jerusalem Patriarchate is one of the three guardians of the holy places, through its Brotherhood of the Holy Sepulchre. The Patriarch, the upper hierarchy, and the Brotherhood are almost all Greeks, while the parish priests and lay people are Arabs. The Byzantine liturgy is celebrated in Greek in the monasteries and Arabic in the parish churches.

Russian Orthodox Church

Byzantine Orthodox Christianity became the state religion in Russia in AD 988. During the eleventh century, Russian pilgrims began to make their way to the Holy Land, but they did not establish their own institutions in Palestine until the 19th century, when pilgrims started to come in their thousands to Jerusalem. After the Crimean War, 32 acres of choice real estate were acquired by the Russians, and the area now known as the Russian Compound was built.

Romanian Orthodox Church

The Romanian church was established in Jerusalem in 1935. Ten years earlier, the Church of Romania, with its headquarters in Bucharest, received the status of Patriarchate in the family of Orthodox Churches, recognized as a leading Orthodox Church and Orthodox nation in the world because of its numbers and its uninterrupted Christian witness. Romanian Orthodox tradition relates that the Virgin Mary asked her son to give her as an earthly dowry the gift of praying and defending the people of a certain land. Christ is said to have given her Mount Athos and the 'ring' of Romania, which is the shape of Romania's map. Thus, Romania is believed to be under her care.

ORIENTAL ORTHODOX

Armenian Orthodox Church

Armenian Christian pilgrims began to travel to the Holy Land in AD 301. Armenians claim to have the longest uninterrupted presence in Jerusalem, and the Armenian Church is one of the three guardians of the Holy Places, along with the Greek Orthodox and the Franciscan Holy Custody (Catholics). After the Ar-

menian genocide of 1915 in Ottoman Turkey, in which it is claimed that more than one and a half million Armenians were killed, 20,000 Armenians fled to the Holy Land. Ten thousand of them sought refuge in the Convent of the Olive Tree alone. Today, there are about 2,000 Armenians in Jerusalem, around half of whom live in the Armenian quarter.

Syrian Orthodox Church

The word *syrian* does not refer to the location of the church but rather to its use of the Syriac Aramaic language, a dialect of the language Jesus spoke in first-century Palestine. Syrian Christians see themselves as the first people to adopt Christianity as natives of the Holy Land. The Apostle Peter is considered to have been appointed the Syrian Orthodox Church's first Patriarch in AD 37. There are only 500-700 Syrian Orthodox Christians in Jerusalem today. Before 1948 and the creation of the State of Israel, there were around 6,000 families. There are currently about 6,000 Syrian Orthodox Christians in the entire Holy Land, most of them living in the Bethlehem area.

Ethiopian Orthodox Church

The Ethiopians trace their link with Jerusalem back 3,000 years to when the Ethiopian Queen of Sheba is said to have visited King Solomon in Jerusalem. Legend has embellished the biblical references to her visit by including a tradition that the Queen not only adopted King Solomon's faith during her six-month stay but returned to Ethiopia pregnant with his son, Menelik who later visited his father in Jerusalem and returned with priests from the Temple of Jerusalem and instruments of worship from the Temple in Jerusalem such as temple drums. These drums are one of the most distinctive features of Ethiopian Christian worship today. Christianity was introduced to Ethiopia in AD 34 when the finance minister of Queen Candace of Ethiopia, who was visiting Jerusalem, was baptized by the Apostle Philip and, in turn, introduced baptism in Ethiopia. Ethiopian Orthodox Christians are proud of their Jewish roots and links with Jerusalem. There are around 2,000 Ethiopian Christians in the Holy Land today. The worship is in Ge'ez — the liturgical language of Ethiopian Christians and a product of Hebrew and Arabic languages.

Coptic Orthodox Church

The Coptic Orthodox Church traces its founding back to St. Mark and is the largest Christian Church in the Middle East today. The liturgy is in the Coptic language and also in Arabic. There are now around 2,000 Copts in the Holy Land. Many are originally from Egypt. The word Copt, in fact, derives from the Greek word *Aigypptos*, meaning Egyptian, and is used for all Egyptian Christians. The Coptic Orthodox Church takes pride in its country's place in the Bible. Egypt is mentioned in the lives of Abraham, Joseph, Jacob, Moses and Jeremiah, and there were residents

of Egypt present in Jerusalem on the day of Pentecost. The Coptic Church is especially proud that Egyptian hospitality housed the Holy Family in its flight from Herod.

THE EVANGELICALS

Anglican Church

The Jerusalem Diocese of the Episcopal Church of Jerusalem and the Middle East was born in the 19th century with the missionary movement. It shared a bishopric with the Evangelical Lutheran Church in Jordan until the late 19th century, after which England continued its support of the Anglicans separately. Today, the Anglican Church has an Arab bishop and a large number of local schools and social service agencies. The Anglican Church in Jerusalem has both an Arab and an expatriate congregation who work closely together. Worship is in both English and Arabic.

Evangelical Lutheran Church

The Evangelical Lutheran Church of Jordan came together with the Anglican Church in the 19th century with the missionary movement. It shared a bishopric with the Anglican Church until the late 19th century, after which Germany continued its support of the ELCJ separately. The Evangelical Lutheran Church of Jordan includes six Arab-speaking congregations in Jerusalem and the West Bank and one in Amman, Jordan. Worship also occurs in German and English. Danish Lutherans also worship with the ELCJ. The ELCJ has a strong educational ministry, with 3,000 pupils in six schools, and is involved in ecumenical work and inter-faith dialogue. It also sponsors hospices and hospitals in Palestine.

CATHOLIC

The Roman Catholic Church in the Holy Land belongs to seven Catholic Patriarchates: Roman Catholics; Greek Catholics or Melkites; Syrian Catholics; Maronites; Armenian Catholics; and Coptic Catholics. The two main groups are the Roman Catholics, known in the Holy Land as Latins, and the Greek Catholics (Melkites).

Roman Catholic or Latin Church

The Latins are the largest group in the city of Jerusalem with around 5,000 members. The Latin Patriarchate was established in Jerusalem in 1099 during the Crusades. A century later, when the Crusaders were forced to leave the city, the Latin hierarchy fled with them. In the absence of a residential Patriarch, Pope Clement VI, in 1342, made the Franciscan friars the official custodians of the Holy Land. Over the next 500 years, the Franciscans were the Latin Church presence in the Holy Land, guarding the Holy Places and encouraging the growth of the local churches. In the mid-19th century, the Latin Patriarchate was reestablished in Jerusalem. Latin-rite Catholics are largely Palestinian Arabs with the parish clergy and the Patri-

arch of Palestinian origin.

The **Maronite Church of Antioch** (founded by St. Maron) is the largest church in Lebanon. The **Chaldean Catholic Church**, separated from the Assyrian Church of the East in the mid-1500s, is now the largest Christian Church in Iraq. Both the **Syrian Catholic Church** and the **Armenian Catholic Church** retain much of the language and liturgy of their Orthodox counterparts, but both are in communion with Rome.

Greek Catholic (Melkite) Church

The Greek Catholic (Melkite) Church was officially founded in 1724 after a split in the Patriarchate of Antioch. One group continued as the Greek Orthodox Church of Antioch with its own Patriarch, while another bishop was recognized by the Roman Pope as the Patriarch of the Greek Catholic Church. Although they have adopted some Roman Catholic practices, the Melkites have maintained the Byzantine liturgy (somewhat abbreviated) and many other Orthodox traditions. Worship is mostly in Arabic. Today there are 53,000 Greek Catholics in the Holy Land, making them overall the second largest Church after the Greek Orthodox. Around 50,000 live in the Galilee region. There is still a small community in Jerusalem. ✱

** This information was excerpted from **Living Stones Pilgrimage** by Alison Hilliard and Betty Jane Bailey (University of Notre Dame Press, Notre Dame, IN 1999).*

POFTĂ BUNĂ COOKBOOK

Xth Edition

New Easy to Read Laser Printing

Great Gift for Showers, Weddings, Birthdays, etc.

ORDER

_____ copies of POFTĂ BUNĂ
@ \$12.00 each (U.S. funds only)

Total \$ _____

Make check payable to:

St. Mary's Society, c/o Marie Sandru
3097 W. 230TH ST.
NORTH OLMSTED, OH 44070

Name _____

Address _____

City _____ State _____ Zip _____

CHRISTIANITY AS LIFE: PROCLAIMING THE MESSAGE TO COLLEGE STUDENTS

By Gary Cattell

In speaking to college students over the past 19 years, I have seen spiritual life slowly drained out of them as America turns decidedly Deist. I do not know if students can be considered representative of America's spiritual condition, but if so, America's light is all but extinguished. I minister at the Pennsylvania State University four to five hours a day five days a week; and, what most students seem to believe is that God exists but He cannot be known. As a result of this way of thinking, one cannot really know what the right religion is and by extension the correct morals. So they are free to believe and do what they want, and God understands, because their ignorance is no fault of their own. This is modern day Deism, and it is fast becoming our national religion.

I personally believe this state we find ourselves in is the direct result of Protestant relativism. Once the doctrine of *sola scriptura* took hold, it was not long before anyone with a Bible decided for himself the doctrines of Christianity. This gave a relativistic nature to Protestantism, so that within certain boundaries one could decide for oneself what to believe. Once free to personally decide what the scriptures meant, it was not much of a leap to deciding which parts of the scriptures were really true; and, of course from there it was a small step to questioning the truth of Christianity itself. Once this was accomplished and other religious traditions began to be better known in the West, the corresponding confusion led to a collective shrugging of the shoulders and an attitude of "we don't know what is true, so believe what you wish." This is very alluring to college students as it is a heady experience to choose your own God and morals. It is at the same time lifeless, in that somewhere in the mind and conscience of the students is the understanding that it is not real. There is no life or intensity in their beliefs, because to one degree or another, they have made them up.

The other thing that drains the life out of college students is the idea that organized religion is corrupt. If I had a nickel for every time I heard someone say, "I believe in God, but I don't like organized religion. It's the woods that are my church," I'd be a wealthy man. Evangelical and Pentecostal Protestants have played on this idea and assured people that Christianity is a relationship, not a religion. In giving the students rock and roll worship, few doctrines, and little in the way of demands, they have filled their fellowships with enthusiastic, but ultimately shallow converts. Christianity in these churches has become a party, and true religion is sacrificed for an emotional

experience and a good time. In fact, what is considered "the moving of the Spirit" in these churches and fellowships is usually nothing more than the exciting of emotions through pop music. This relating of the "Spirit" to a state of excitement not only hurts the Christian involved, but also hurts our ability to bring an Evangelical Protestant into Orthodoxy so he can experience the true life of the Spirit which has been in the Church for 2,000 years. It is difficult to bring evangelicals into the Church when they believe the very feelings of which the Church is distrustful, are a sign of the Holy Spirit's presence.

What the Evangelical/Pentecostal Christian does not understand is that the reason he needs to have an emotional experience, is because in rejecting communion as the body and blood of Christ, he has no concrete way of taking in and experiencing Christ in his worship. Most of these churches at least in practice have separated the spiritual from the material, and don't really believe that God works through matter anymore. They would say that maybe God worked through material objects in the Old Testament, but such thinking today smacks of idolatry or superstition. Any experience of God they have now must be solely ethereal, which over the years has become associated with how they feel. This is why things like "holy laughter" and other experiences that are foreign to the Orthodox are big in the Pentecostal movement. It is only through phenomenon such as these that they can believe they are experiencing God.

This of course makes our job as Orthodox that much more difficult. We must not only combat the false history and doctrine that is rampant in Protestantism, but also false worship. Our worship culminating in the taking in of Christ at communion is the true life, but before evangelicals will accept this, they must see that they have confused the Holy Spirit with emotion. I bring this up from time to time as I minister on campus, and recently I had a young college student who took exception and adamantly declared that he was not confusing the two. So I asked him how he knew when the "Spirit" was moving, and he declared in no uncertain terms that he felt it. Pausing for a moment, he acknowledged, "Oh, I see what you mean." At our church, we recently had a student cease from being a catechumen because she felt the worship wasn't spiritual. It turned out that what was spiritual for her was the good feelings she associated with pop music.

One positive way of looking at people who have had spiritual life drained out of them is that they now

Cont. on page 14

SOLIA JUNE 2002

WANT TO MAKE A DIFFERENCE? APPLY FOR A CAMP POSITION!

*We are currently looking to fill a variety of positions for this year's
Camp Vatra for Juniors and Camp Vatra for Seniors.*

Adults interested in working with children are encouraged to apply to become leaders in the Church's sacred ministry to her young people. This can be done by actively participating in a wonderful camping experience at our relaxing facility, Vatra Românească in Grass Lake, Michigan.

Please if you are able, make an effort to help in one of the following positions:

Cook/Kitchen Staff	Nurse	Lifeguard	Arts & Crafts
Teacher	House Parent	Choir Director	Maintenance

These camps give children from across the country an opportunity to practice and learn about their Faith while spending recreational time with other Orthodox young people. Let's do everything we can to be sure this ministry continues.

To apply today, or for more information, contact Camp Director Ps. Mary Ellen Rosco (313-562-1521) or the Episcopate Chancery (517-522-4800).

Episcopate Camping Reminder ...

Registration Forms and Information on Camp Vatra (Grass Lake, MI, USA) and Camp St. Nicholas (Fort Qu'Appelle, SK, Canada) are available from your parish priest. Don't let this time go by without taking advantage of our educational, spiritual and fun programs. Space is limited, so apply soon!

Camp Vatra for Juniors (ages 11-13) — Sunday, July 7 through Saturday, July 20

Camp Vatra for Seniors (ages 14-16) — Sunday, July 28 through Saturday, August 10

Camp St. Nicholas for Juniors (ages 8-11) — Sunday, July 7 through Saturday, July 13

Camp St. Nicholas for Seniors (ages 12-16) — Sunday, July 14 through Saturday, July 20

THE USEFULNESS OF READING THE SCRIPTURES

Progress in spiritual life is impossible without the continual study of the Holy Scriptures and the writings of the Holy Fathers. It is especially necessary for those who have only recently abandoned a sinful life, and have determined to live in a Christian manner, to make the Holy Scriptures their chief study, that they may penetrate their meaning. Silence contributes much to the deep understanding of the Scriptures. It is necessary for us to study as far away from disturbance and conversation as possible. And what is unknown to many is noted here: the Scriptures, when studied with care, transmit Divine energy. When someone has been long absorbed in the study of the Holy Scriptures, the Divine energy becomes very perceptible. He who studies feels inspiration in his heart and, without knowing why, begins also to shed tears. After the tears, he feels much peace; and when he begins to study again he understands the thoughts of the Bible more purely. This purifying and sanctifying energy exists in other works of the Church Fathers as well, but less in-

tensely. Someone who knows this Divine energy from personal experience is able, should he read books by faithless and sinful men (such as various erotic novels, gangster stories, and so on), to sense a polluted energy leaping up from the pages of these books. For this reason, as soon as he sees them, and even before he reads, he feels in his heart an uneasiness, a heaviness. It is God's warning of what harm they contain.

We gain a unique advantage from the continual reading of the Gospels: we understand the personality of the God-man, Jesus, and we know the details of the Divine Commandments which are indispensable for our salvation.

St. Isaac the Syrian, in many of his discourses, emphasizes the great benefit of reading the Holy Scriptures, saying that *reading helps prayer, and prayer helps reading.* ✽

Excerpted from The Illustrated Saying of the Holy Fathers by Monk John Vranos.

THE GROWING SHADOW: THE NEW MEDIA AND INTERNET

By Rev. Fr. David Subu

I asked my parishioners to take the following survey:

1. How many of you would go to a grocery store for your basic shopping?
2. How many of you would go to a grocery store for your shopping if that store had an aisle specifically devoted to pornography, another for pedophiles, another for terrorists, and another for Satanists? Would you go to that store even if the prices were otherwise good?
3. How many of you would take your children to that store with you? Would you let your child go to that store without you and wander around in it?
4. Would you let the company who owned that kind of store set up a franchise in your own house?

The sad truth is that this is exactly what is happening in our country today. It's happening in your homes or in the homes of your friends and family. The store I'm talking about is called the Internet. How many of us have the internet in our homes? How many of our children or grandchildren have the internet at home and at school? 90% of young people ages 15-24 have been online and 74% have it at home, 29% in their own bedrooms, according to a recent study. And it is not that the Internet is a bad thing — far from it! The Internet has helped the Orthodox Church in America immensely to get the word out and to unite communities and individuals that might otherwise be separated. But the internet also has some dangers, because if just about anything good can be found on it, just about anything and everything bad can be found as well.

Therefore, it is essential that we as Orthodox Christians be discerning of the world we live in, especially the cyber-world of the Internet. We need to know what we can do to protect our families, our children, even our spouses from the dangers therein. The greatest dangers we have already mentioned: unbridled and unregulated pornography, internet chat rooms that are hunting grounds for pedophiles and adulterers, as well as sites dedicated to anti-Christian politics, religions, and hate. This is not just a matter of what you choose to encounter on the internet. A recent study by the Kaiser Family Foundation relates that 70% of teens 15-17 years old have accidentally stumbled upon pornographic materials. Sadly, 40% of these teens do not think this a big deal, and they are about 50-50 divided on whether exposure to this will be harmful to them or encourage them to have pre-marital sex. I can tell you from my experience with youth ministry outside of my current parish, that this is a concern weighing on the souls of our young teens.

In an excellent article from the Focus on the Family website, the solution to protecting our families from this deadly spiritual danger is two-fold. The title of the article spells it out well: "Internet Safety: Building Walls and Building Character." The first thing we as parents and grandparents need to do is to build walls against the intrusion of dangerous material. This is done primarily through internet filtering. There are two ways to filter your internet to keep unwanted material from entering your home: Pre-filtered or filtered at home. Pre-filtered means that your internet service provider filters all information for you. It is as if the bad stuff simply does not exist on the Internet anymore. Any attempt to find such material will come up blocked, often even just a search attempt will send up the red flag. This is good because it does not require any maintenance by the parents and protects the adults as well as the children. Filtering from home means the parent installs the filtering software and maintains it. This requires more maintenance and is easier for a computer savvy young person to get around, especially since most of them know more about computers than their parents. There is another reason why a pre-filtered service is even better than filtering at home, though both techniques can be combined. Some other ways of protecting the family include the following:

Building Walls

- Keep the computer in a public area, like the family room or kitchen.
- Show your children what to do if they accidentally stumble onto a bad site.
- Set up ground rules for use of the computer and stick to them. Let your children know the consequences that will follow misuse, then follow through if necessary.
- Consider using filtering software that keeps a log of all the sites your family visits.
- Don't use the computer as a baby-sitter. Set time limits on Internet usage and discourage late-night use.
- Don't talk to strangers; it's a rule that's as true on the Internet as it is on the streets. The Internet hides the true identity of users, so there's no way to know if people are who they say they are.
- Guard your family's privacy by never giving out your name, address or telephone number.
- Don't allow your children to reveal too much about themselves in the "personal profile" sections that

some Internet companies provide. Pedophiles prey on this information.

- Supervise your child's chat room activity. Pedophiles are lurking in chat rooms, especially where children gather.
- Check the Internet history files regularly, and perhaps even read e-mail if you have reason to suspect a problem.
- Help your children set up "bookmarks" to enable easy access to positive, fun and educational sites.

Building walls is not enough however. Our children are also exposed to the internet through schools and libraries. Surprisingly, many schools and libraries refuse to use filtering services and have been engaged in allowing minors access to illicit sites. Therefore, it is necessary for parents and grandparents to be involved and engaged in building character. Character is in great need in our culture right now. Here are some suggestions from the Focus website on building character:

Building Character

- While it is important to safeguard your computer with filtering software, it is also important to safeguard your loved one's minds. Spend time with your children on the Internet and teach them to be discerning by talking to them about the good and bad information on the Internet.
- Establish your purpose for Internet use - discuss how the Internet should be used in your home and how its use will be balanced with other activities.
- Maintain an atmosphere of open communication that invites your children to tell you about unfavorable sites they've come across.
- Set a good example by steering clear of pornography, gambling, romance and other online vices yourself.
- Help your children develop the kind of character that gives them an "internal" filter so they can make good decisions about Internet use away from home.
- Shower your children with love and affirmation. Recent studies indicate that teens who strike up online relationships are looking for love and affirmation that they are not finding at home.

The Lord has also made some clear teachings about what we allow ourselves to be exposed to in this world: "The lamp of the body is the eye. If therefore your eye is good, your whole body will be full of light. But if your eye is bad, your whole body will be full of darkness. If therefore the light that is in you is darkness, how great is that darkness!" (Matthew 6:22-23).

The internet is a link directly between the human eye, the human soul, and whatever appears on the computer screen. It has immense power for spiritual damage as well as to tutor the minds of any and all who use it. The principle of "you are what you eat" applies to the eye-candy of modern media. Addiction

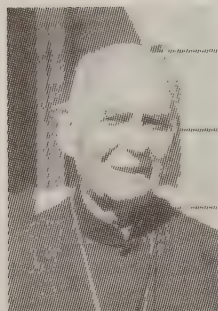
to internet gambling, pornography, and violence is a real thing; and, for those who have experienced it, the Lord's description rings true: once the eye is given to the bad, then the whole person is filled with it. How much social damage and violence could have been avoided had our eyes been filled with the light of Christ! The Lord said, "If your right eye causes you to sin, pluck it out and cast it from you; for it is more profitable for you that one of your members perish, than for your whole body to be cast into hell" (Matt. 5:29). Thankfully, the problem of the internet does not require us to pluck out our eyes, but it may require us to unplug our computers. More effectively, we need to plug into our families and actively work to protect them.

Now lastly, there is one more concern. Many of you may not have children in your home but do use the internet. Perhaps you may think therefore, that you have nothing to worry about from it, because, thankfully, you don't have a desire to access soul-destroying web sites. Earlier, I mentioned the use of internet service providers who pre-filter their content. Find an ISP that provides domains such as "thesafety.net" that we use here at the church. Massive popular ISP's like aol.com and msn.com do not, but allow the user to decide how it will be filtered. What we all have to realize about these non-filtered sites is that if we subscribe to them and use them, no matter how good of a deal we are getting, we are still committing an act which is the equivalent of shopping at that grocery store with the aisles for porn-addicts, pedophiles, terrorists and so on. We are giving them our business and helping them to provide evil to others. If you want to do the right thing for someone else, support ISP's that refuse to provide immoral materials to minors by pre-filtering content. Contact your local school system and ask them if their libraries and computer networks pre-filter. Support legislation to make this mandatory.

To be a Christian means to take a profound responsibility for one's self and one's neighbor. We have heard the Gospel in which our Lord Jesus Christ gives us the great commandment: "You shall love the Lord your God with all your heart, with all your soul, and with all your mind. This is the first and great commandment. And the second is like it: You shall love your neighbor as yourself. On these two commandments hang all the Law and the Prophets" (Matthew 22:37-40). Let us each therefore heed this commandment and surf the internet in such a way that we may glorify God and help protect our families and our community. ✱

IN MEMORY

**Rev. Fr. Vasile
Prisacaru**

On April 16, 2002, the Priest Vasile Prisacaru fell asleep in the Lord at the Good Samaritan Nursing Home on Long Island, New York, at the age of 91 years. Vasile Prisacaru was born in Bessarabia, Romania on March 8, 1911. He completed his theological studies at the Seminary and Theological Institute in Chisinau. Being an excellent student, he received a scholarship to study also in France and England from 1935-1938.

Following his studies abroad, Vasile returned to Romania and married Tatiana Eldai on July 3, 1938, and then was ordained a deacon and priest in August 1938 at the Cathedral in Chisinau. He served a parish for nearly two years until the beginning of World War II when the Soviet army invaded Bessarabia. He was forced to flee to Bucharest in June 1940 with his Preoteasa and son Anatol. He returned to Bessarabia in 1941 and was named missionary inspector and received the distinction of Econom Stravrofor. In March 1942, the family increased with the birth of Margareta. In the spring of 1944, Fr. Vasile was once again forced to flee his birthplace. He returned to Bucharest where he served parishes in the capital and then served as a missionary priest in Transylvania.

In 1982, with the help of His Beatitude, Metropolitan Theodosius, Fr. Vasile and his family came to the United States to serve at the Chapel of Sts. Cosmas & Damian Adult Home in Staten Island, New York. Fr. Vasile later served the parishes: St. Vladimir (Lopez, PA), St. Nicholas (Richmond, Maine), Holy Cross (Alexandria, VA) and St. John the Theologian Mission (Yaphank, NY) from which he retired in 1993.

Funeral services were held at St. John Chrysostom parish (Queens, NY), officiated by Rev. Frs. Daniel Degyansky, Thomas Hopko, Traian Petrescu, Casian Fetea and Christopher Calin. Fr. Vasile was buried at St. Tikhon Monastery in South Canaan, Pennsylvania by Archbishop Herman. Donations in memory and tribute of Fr. Basil may be made to: Fr. Basil Scholarship Fund, St. Tikhon's Seminary, PO Box 130, South Canaan, PA 18459. May his memory be eternal! ✽

Christianity as Life ...

Cont. from page 10

must be filled. Let us fill them with the true life. It has been said that Orthodoxy (and this is to our shame) is the best kept secret in America. So for the good of the nation, let us do what our Orthodox forefathers did so well, and go out and fill the lives of those around us

IN MEMORY

**Rev. Fr. Deacon
Teodor Sideras**

On April 10, 2002, Rev. Deacon Teodor Sideras fell asleep in the Lord in Philadelphia, Pennsylvania at the age of 79. Teodor was born in Soimosul Roman, Tarnava Mare, Romania, on March 27, 1923. He was educated in Romania and immigrated to the U.S. in 1946 and became an American citizen. In 1952, Bishop Valerian (Trifa) ordained him into the Holy Diaconate at Descent of the Holy Spirit Church, Elkins Park, Pennsylvania. From 1952-1953, he served on the Vatra staff. He returned to Philadelphia and was attached to the Descent of the Holy Spirit parish. Fr. Deacon Teodor is survived by his wife, Eva (Toth) and their four children.

The funeral service was held on April 15, 2002 at Descent of the Holy Spirit Church, Elkins Park, Pennsylvania, officiated by Archbishop Nathaniel, who was assisted by Rev. Frs. Adrian Grigoras, Casian Fetea, Christopher Grecu, and Fr. Balusel. May his memory be eternal! ✽

with right worship and authentic Christianity.

We as Orthodox are truly privileged. We have a way of worship that traces its roots back, not to Elvis as with the Pentecostals, but to Christ and the Apostles. We have the great honor at the height of our worship to take into our body and soul the living Christ. We truly have been given much, and as such, have the great privilege of having much to give. Let us not hide or be embarrassed about what we have. Yes, it is very different from the world and Protestant Christianity, but that is because it is from God, and it is life.

When I look into the eyes of college students who have made up their God and morals, I see no life. When I look into the eyes of committed Protestant Christians, I see light, but it could be so much brighter. Let us take the life that we have and begin to light the candles of those around us. We have life freely given to us, so let us freely give. Let us plumb the depths of what we have been given and become as Christ-like as possible, so we can give Christ to others. Let us be truly Orthodox, because in that we can give light and life to the world. ✽

For 19 years Gary Cattell has engaged students on the campus of Pennsylvania State University (Penn State) in moral and spiritual conservations. He is a member of Holy Trinity Church, State College, PA. Article originally appeared in "Jacob's Well," Spring/Summer 2001.

PARISH REGISTER

BAPTISMS

- Bitá, Laura Michelle**, daughter of Adrian & Luisa P. Bitá, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparent: Gabriela Anderson.
- Carabelea, Silvia**, daughter of Radu & Castilia Carabelea, Calgary, AB. St. Mary, Calgary, AB. Godparents: Cornel & Floarea Pitts.
- Coman, Nicole**, daughter of George & Carmen P. Coman, Richmond Hill, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Lee & Oana Courtney and Mircea, Nicoleta & Razvan Savu.
- Comlosan-Pop, Andrei Tiberiu George**, son of George & Alexandra Comlosan-Pop, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparent: Ana Pop.
- Georgescu, Alyssa**, daughter of Marius & Rodica B. Georgescu, Maple, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Horia & Alina Pistea.
- Hubler, Derek Kyle**, son of Jonathon & Aura H. Hubler, Farmington Hills, MI. Sts. Peter & Paul, Dearborn Heights, MI. Godparents: Cristian & Daniela Florea.
- Kove, Cella Maria Antonia**, daughter of Bradley S. & Cristina D. Vartic Antoniu Kove, New Canaan, CT. Holy Transfiguration, Hartford, CT. Godparent: Denisa Mariana Dumitru.
- Lupo, Kayla Kamilla**, daughter of Mauro & Mariana L. Lupo, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparent: Diana Olaru.
- Manea, Michael Alan**, son of Claudiu & Corina M. Manea, Richmond Hill, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Doru & Marcela Morar.
- Mihaescu, Ion**, son of George & Lizuca C. Mihaescu, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Sorin & Nicoleta Stancu.
- Ruiz, Alyssa Brianna**, daughter of Rafael M. & Anna L. Ruiz, Richmond, NY. Sts. Michael & Gabriel, Middle Village, NY. Godparents: Viorel & Elena Gedja.
- Sfera, Gabrielle Marie**, daughter of John & Viorika Sfera, Ridgewood, NY. Sts. Michael & Gabriel, Middle Village, NY. Godparents: Panta & Svetlana Muntean.
- Stanku, Alexis Ann**, daughter of Alexandru & Mary Jane F. Stanku, Philadelphia, PA. Descent of Holy Spirit, Elkins Park, PA. Godparents: Vladimir & Aurelia Rusanovschi.
- Visanescu, Bianca Michelle**, daughter of Bogdan & Eugenia V. B. Visanescu, West Chester, PA. Godparents: Daniel & Monica Opris.

RECEIVED INTO THE CHURCH

- Ay, Alexis Hatun**, Thornhill, ON. St. George, Toronto, ON. Rev. Fr. Ioan Bunea.
- Ay, Stephanie Burcu**, Thornhill, ON. St. George, Toronto, ON. Rev. Fr. Ioan Bunea.
- Ay, Steve Hasan**, Thornhill, ON. St. George, Toronto, ON. Rev. Fr. Ioan Bunea.

FALLEN ASLEEP IN THE LORD

- Aradan, Virginia Mary**, 80. St. George Cathedral, Southfield, MI.
- Cobanov, Mary E.**, 96. St. George Cathedral, Southfield, MI.
- Collen, John**, 65. Descent of Holy Spirit, Merrillville, IN.
- Craciuin, Natalie M.**, 84. Holy Trinity, Youngstown, OH.
- Holstein, Dorothy**, 91. St. George Cathedral, Southfield, MI.
- Itofe, Alexander**, 87. Sts. Peter & Paul, Dearborn Heights, MI.
- Jorza, Minerva R.**, 79. Holy Trinity, Youngstown, OH.
- Lazar, Walter Nicholas**, 79. Sts. Peter & Paul, Dearborn Heights, MI.
- Mailath, Helen**, 91. Descent of Holy Spirit, Merrillville, IN.
- Ndina, Shirley M.**, 65. St. Thomas, St. Louis, MO.
- Sideras, Rev. Deacon Theodore**, 79. Descent of Holy Spirit, Elkins Park, PA.

SOLIA

March 19 - May 21, 2002

We gratefully acknowledge the following donations and subscriptions for the monthly newspaper Solia - The Herald:

FRIENDS

A.R.O.Y.	\$1,200.00
A.R.F.O.R.A.	\$500.00
Teofil & Elena Pora , Rocky River, OH	\$50.00
Ioana Florea , Lake Forest, CA	\$25.00
Stefania Voicu , Fort Lauderdale, FL	\$25.00
Psa. Cornelia Popovich , Bradenton, FL	\$20.00
Victoria Chiacu , Woonsocket, RI	\$15.00
Elena Niculescu , Houston, TX	\$15.00
Tatiana Keller , Sunnyside, NY	\$10.00
Emil Melinte , Morton Grove, IL	\$10.00

SUBSCRIPTIONS

- Rev. Elizabeth Zivanov**, Honolulu, HI
- John Alexander**, Chicago Heights, IL
- Mariana Vajda**, Hillsborough, NJ
- Peter & Vasilica Pizzo**, Flushing, NY
- Niculae Ghetu**, Phoenix, AZ
- Dr. Elaine Kleiner**, Jackson, MI
- Aurel Stan**, Rochester, NY
- M/M John De Mintici**, Toronto, ON

FINANCIAL REPORT

EPISCOPATE SUPPORTERS

Percy and Emma Avram, Mesa, AZ	\$500.00
Audrey Huston, Michigan Center, MI	\$200.00
Anonymous	\$100.00
V. Rev. Fr. & Psa. Laurence Lazar, Southfield, MI	\$100.00
John V. Shunda, Fullerton, CA	\$100.00
M/M William Popescul, Las Vegas, NV	\$75.00
Rev. Dn./M William J. Clark, Los Angeles, CA	\$50.00
M/M John De Mintici, Toronto, ON	\$50.00
Constantin Nan, Carrollton, TX	\$50.00
M/M George Oancea, Louisville, OH	\$25.00

GENERAL DONATIONS

Constantin & Maria Ispas, Carrollton, TX	\$85.00
George & Dorothy Aldea, Royal Oak, MI	\$50.00
Marija & Milan Beleut, Winter Haven, FL	\$50.00
(Pascha Donation)	
Cocora & Herbert Families, Dearborn Hts., MI..	\$25.00
(God's Blessings & in Honor of Archimandrite Felix Dubneac's 90th Birthday)	
Victor Leahul, Redford Twp., MI	\$25.00
(Pascha Donation)	
M/M Viorel Nikodin, Farmington Hills, MI	\$15.00
Irene Popovici, Grosse Pointe Woods, MI	\$10.00
M/M Liviu Florescu, Farmington Hills, MI	\$5.00

MEMORIAM

M/M Cornell Cotosman, Addison, IL	\$25.00
(IMO Walter Lazar)	

EPISCOPATE ASSESSMENT (DUES)

St. Mary Cathedral, Cleveland, OH	\$7,000.00
(2003)	
Sts. Constantine & Elena, Indianapolis, IN	\$1,619.00
(2003)	
St. Nicholas, Troy, MI	\$1,000.00
(2002)	
St. John, Shell Valley, MB	\$420.00
(2002)	

ARCHBISHOP'S TRAVEL FUND

St. Mary, Elmhurst, NY	\$300.00
------------------------------	----------

DEPARTMENT OF MISSIONS

International A.R.F.O.R.A.	\$300.00
(St. Paraschiva Mission Appeal)	

CAMP VATRA HEALTH & ADMINISTRATION BUILDING FUND

Olivia L. Dickerman, Ypsilanti, MI	\$1,000.00
Ronald & Sherry Ilievici, St. John, IN	\$365.00
Rev. Fr. John & Psa.. Betty Limbeson, Laguna Woods, CA	\$50.00

**JULY ISSUE
DEADLINE
June 14**

SOLIA CALENDAR 2003

Annual Almanac

Published by the Romanian Orthodox Episcopate of America in December 2002 for all parishes throughout the U.S. and Canada.

ADVERTISING CONTRACT

RATES & AD SIZES (ACTUAL)

Full Page (7" L x 4 1/8" W)	\$125.00 (U.S.)
<i>R.O.E.A. Parishes & Auxiliaries</i>	\$100.00 (U.S.)
One-half (1/2) Page (3 1/2" L x 4 1/8" W)	\$75.00 (U.S.)
One-quarter (1/4) Page (1 3/4" L x 4 1/8" W)	\$50.00 (U.S.)

Conditions

This order cannot be cancelled. Each advertiser will receive a complimentary copy of the almanac. Only 1 photo per ad. If 2 photos are included for full page, each photo will be charged the 1/2 page rate.

DEADLINE: AUGUST 31, 2002

Please publish the attached greeting, photograph, or advertisement in the **SOLIA CALENDAR 2003**. I (We) agree to pay \$ _____ in advance for the space of

_____ Full Page _____ Half Page _____ Quarter Page

Name: _____

Business / Parish Name: _____

Address: _____

City: _____

State/Province: _____

Zip/Postal Code: _____

Telephone/Fax: _____

Email: _____

Make your check or money order made payable to the ROMANIAN ORTHODOX EPISCOPATE in U.S. funds. Payment & Contract must accompany all advertisements. To pay by Visa or MasterCard, complete the form below.

VISA/MC # _____

Signature _____ Exp. _____

**ROMANIAN ORTHODOX EPISCOPATE
DEPT. OF PUBLICATIONS**

PO BOX 185, GRASS LAKE, MI 49240 U.S.A.

(517) 522-3656 * Fax: (517) 522-5907

Email — solia@roea.org

SF. IOAN CEL NOU DE LA SUCEAVA (24 Iunie 1330)

Sf. Ioan cel nou a fost un tânăr negustor din cetatea Trebizondei din Asia Mică, făcând negoț cu cetățile de pe malul Mării Negre și cunoscând astfel frumusețea credinței ortodoxe din părțile noastre.

Într-una din călătoriile sale spre Cetatea Albă a avut o dispută pe temă religioasă cu un negustor venețian-Reia-care, din răzbunare, a mințit pe stăpânitorul tător nogai al cetății că tânărul Ioan ar vrea să devină musulman. În confruntarea cu acesta, Ioan i-a spus că nu are motive să-și schimbe credința, ceea ce a declanșat furia eparhului Cetății Albe, care a poruncit ca Ioan să fie chinuit. Au urmat casne înfricoșătoare pe care le-a suportat cu stoicism și credință, chiar atunci când trupul său fusese legat de coada unui cal sălbatec și târât pe caldarâmul cetății.

Văzând că tânărul Ioan continuă să-l mărturisească pe Hristos cel Înviat, unul din torționari, la porunca eparhului Cetății Albe, i-a tăiat capul cu sabia. Era 2 iunie 1330 și nu nou martir primise cununa muceniciei.

Inițial eparhul cetății n-a dat voie creștinilor să-l îngroape după tradiția creștină, dar o minune - apariția unor îngeri în veșminte strălucitoare și împietrirea mâinii unui tătar care trăsesese cu arcul în îngeri, crezându-i preoți a făcut ca acesta, cuprins de teamă, să permită îngroparea lui Ioan în cimitirul creștin din Cetatea Albă.

Geniu al răului și unealtă a diavolului, negustorul Riaz a pus la cale furarea moaștelor lui Ioan, pentru ca venețienii, conaționali săi, să se bucure de minunile ce se săvârșeau la mormântul sfântului. Sf. Ioan s-a arătat în vis preotului de la biserica cimitirului, care - prevenit a putut împiedica răpirea sfintelor moaște. Mai mult, ele au fost duse în procesiune și așezate în biserica principală a cetății, reversând binefaceri asupra celor ce se închinau cu credință.

Vestea despre minunile care se săvârșeau la rugăciunile sau atingerea de moaște le Sf. Ioan cel Nou s-a răspândit în toată țara Moldovei. Mai mult, evlaviosul domnitor Alexandru cel Bun (1400-1432), cel care obținuse în 1401 recunoașterea canonică a mitropolitului Iosif al Moldovei de la Patriarhia Ecumenică, a vrut și a reușit - să pecetluiască acest act bisericesc prin aducerea moaștelor Sfântului Ioan cel Nou de la Cetatea Albă la Suceava în anul 1402. Sfintele moaște, însoțite de ieromonahul Grigorie Țamblac, au fost întâmpinate de alaiul domnesc, în frunte cu domnul Alexandru cel Bun și cu mitropolitul Iosif al Moldovei, în locul numit "Poiana Vlădicăi" de lângă Iași, în prezența a numeroși monahi, preoți și credincioși. Sfintele moaște au fost conduse la Suceava, unde au fost depuse cu mare cinste în biserica Mirăușilor, pe atunci catedrala mitropolitană. La puțin timp, racla cu moaștele Sf. Ioan cel Nou a fost îmbrăcată în argint, iar pătımirea sfântului a fost redată în 12 scene, sculptate pe raclă. Cu acest prilej eruditul Grigorie Țamblac a rostit o cuvântare despre viața și patimile Sf. Ioan, noul ocrotitor a țării și Bisericii

moldovene. Această Viață a Sf. Ioan cel Nou de la Suceava, în slavonă, este prima operă originală cunoscută în Moldova.

Multe minuni s-au săvârșit la racla cu moaștele Sf. Ioan cel Nou de la Suceava. Una dintre cele mai cunoscute s-a întâmplat la 2 iunie 1662, când cetatea de scaun a Sucevei a fost asediată de tătari. Locuitorii cetății au vrut să se refugieze și să ia cu ei și racla sfântului Ioan, dar n-au putut s-o miște din loc. Era un semn ceresc că sfântul protector nu vrea să-și părăsească resedința. La rugăciunile fierbinți ale ierarhului și preoților Dumnezeu a dat o ploaie torențială, care a învolburat atât de mult apele Sucevei, încât invadatorii tătari n-au putut intra în cetate.

După despresurarea Vienei în anul 1686, craiul polon Ioan Sobiełski și armata sa, în drum spre Polonia, au jefuit Moldova, au dat foc la mănăstiri, au răpit vase și odoare sfinte, au ridicat cu de-a sila pe mitropolitul Dosoftei al Moldovei și l-au dus în captivitate și au luat moaștele Sf. Ioan cel Nou de la Suceava și le-au dus la Zolkiev. Aproape o sută de ani moaștele ocrotitorului Moldovei au rămas pe pământ străin, mai exact până la 13 septembrie 1783, când au fost repatriate și depuse cu mare cinste în biserica catedralei mitropolitane "Sf. Gheorghe" din Suceava.

Dar pelegrinările moaștelor Sf. Ioan cel Nou de la Suceava nu s-au oprit. În timpul primului război mondial, pentru a fi ocrotite, ele au fost depuse în capela ortodoxă română din Viena, unde au rămas până la 25 iulie 1918, când au fost readuse în țară. Ele se află astăzi la mănăstirea Sf. Ioan cel Nou din Suceava, redevenind - ceea ce a fost din totdeauna - ocrotitorul Moldovei - alături de Cuvioasa Paraschiva de la Iași.

Cea mai veche zi de pomenire a Sf. Ioan cel Nou de la Suceava a fost de Sânziene (24 iunie), nașterea Sf. Ioan Botezătorul. La propunerea Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din 28 februarie 1950, între sfinții cu moaște în România al căror cult s-a generalizat în toată țara a fost și Sf. Ioan cel Nou de la Suceava, înscriindu-se ca dată de pomenire, data morții sau a nașterii la ceruri, adică 2 iunie. Generalizarea cultului său s-a făcut în anul 1955.

Sf. Ioan cel Nou este cinstit prin cântări și laude liturgice. Primul panegiric i-a fost alcătuit, cum am spus, de Grigorie Țamblac, cu titlul "Mucenicia sfântului și slăvitului Mucenic Ioan cel Nou, care a fost martirizat la Cetatea Albă," reeditat de Melchisedec Ștefănescu în 1884.

Un alt panegiric i-a dedicat mitropolitul Varlaam al Moldovei, iar Dosoftei, în "Viața și petrecerea sfinților" îi închină un sinaxar.

Cu evlavie adâncă atât de cunoscută, mii și mii de locuitori ai Sucevei și ai altor localități din Moldova, vin la Suceava să se închine moaștelor făcătoare de

Cont. la pag. 23

ÎNALT PREA SFÎNȚITUL ARHIEPISCOP NATHANIEL ÎN VIZITĂ CANONICĂ LA PAROHIA "SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL" DIN MIDDLE VILLAGE, NEW YORK

Parohia "Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil" din Middle Village, înființată în anul 1996 de credincioșii români veniți la New York din Banatul iugoslav, a avut fericita bucurie de a avea ca oaspete pe purtătorul de grijă al bisericilor noastre, Înalt Prea Sfințitul. Arhiepiscop Nathaniel. Vizita Vlădicului a avut loc pe data de 7 aprilie 2002, duminica a treia din Postul Mare. Duminica a III-a din Postul Mare este duminica în care Biserica Ortodoxă înalță semnul biruinței lui Hristos asupra morții, semnul Sfintei Cruci, pentru ca ostașii lui Hristos, creștinii dreptmăritori, privind la Sfânta Cruce să se întărească din nou spre a putea purta lupta postului mai departe.

A fost o experiență nouă pentru mulți dintre credincioșii comunității noastre. Este pentru prima dată când avem la rugăciune un Arhiereu. Înalt Prea Sfințitul ne-a împărtășit binecuvântări duhovnicești și îndrumări minunate care încă stăruie în inimile noastre. În biserica frumos împodobită cu flori, plină de credincioși, tineri îmbrăcați în costum național au venit să-l întâmpine pe Înalt Prea Sfințitul Arhiepiscop Nathaniel și să participe la Sfânta Liturghie Arhierească.

La orele 9:45 dimineața Arhiepiscopul Nathaniel a urcat treptele de la intrarea în sfânta noastră biserică. Înalt Prea Sfințitul Arhiepiscop a fost întâmpinat de

președintele Consiliului Parohial Panta Muntean, de secretarul Consiliului Ion Petrovici și de Peter Danciu. Tânăra Gabriela Sfera a prezentat Vlădicului un buchet de flori, iar familia Dlui Peter Danciu - Jenny, David și Anttoneta, un colac și sare „după tradiția noastră românească”.

La intrarea în biserică, Înalt Prea Sfințitul este întâmpinat de preotul paroh Dimitrie Musta cu Sfânta Evanghelie și Sfânta Cruce pe care Înalt Prea Sfinția Sa le sărută binecuvântând apoi credincioșii în timp ce corul cântă "Pe Stăpânul și Arhiereul nostru, Doamne îl păzește întru mulți ani! Întru mulți ani Stăpâne!"

Urmează înveșmântarea Arhiereului, ajutat de tinerii Marius, Denny, Alen și Renato. Se citesc rugăciuni. Terminându-se cele premergătoare începe Sfânta

Liturghie Arhierească. La strana au stat, ca de obicei, cantorii Joseph Drega, Avram Dragan și Păun Baba-Babici. Răspunsurile le-a dat corul "Arhangheli" condus de doamna Laura Buza. Sunt momente înălțătoare. Arhiereul nostru este părtaș direct la rugăciunile noastre, rugându-se împreună cu noi și pentru noi. Copiii și credincioșii pregătiți se apropie pentru a primi Sfânta Taină a Cuminecăturii.

La terminarea slujbei, Preotul paroh Dimitrie Musta vorbește despre importanța mărturisirii păcatelor și aduce mulțumiri Înaltului Ierarh pentru vizita făcută. La rândul său Vlădicul ne vorbește despre ortodoxie și

importanța creșterii în duh de evlavie creștină a copiilor. Printre altele, Înalt Prea Sfințitul, ne spune: "Fiecare familie reprezintă o bisericuță mică și trebuie să creșteti copiii voștri în aceasta Biserică ..."

După momentele minunate petrecute la Sfânta Liturghie, urmează masa comună pregătită foarte frumos de familiile membrilor bisericii Lenuta Stoit, Evita Friscan, Maria Popov și Doina Roman. Masa a fost pregătită întru sănătatea familiilor lor, a Înalt Prea Sfinției Sale și a tuturor credincioșilor prezenți.

Terminându-se agapa, urmează întâlnirea cu membrii Consiliului Parohial și cu membrele Reuniunii Doamnelor. În cadrul întâlnirii Înalt Prea Sfințitul Arhiepiscop Nathaniel îi informează despre activitățile din parohiile și misiunile Episcopiei noastre și răspunde la întrebări.

Luându-ne rămas bun de la Înalt Prea Sfinția Sa, multumindu-i și rugându-l să mai vină în mijlocul nostru, ne întoarcem toți la casele noastre însuflețiți de cele trăite. ✱

Preot Dimitrie Musta

AVEȚI UN PLEDGE?

Dacă da, nu mai citiți mai departe. Dacă nu, vă rugăm să citiți! A da Bisericii ceea ce Biblia îți cere nu este un favor, ci o obligație. Orice încercare de a fugi de ea, este un păcat. De multe ori am scris despre așa-ceva și este lucrul care după mărturisire, se acceptă cel mai greu. De aici am fost calificați în toate felurile: "nesătui, tot bani le trebuie," "de câte ori mergem la Biserică, tot bani ne cer ..." etc. Dacă este așa mare rușine de aminti de această datorie, oare nepăsarea, îndărătnicia, ambiția de a nu da, este un merit? O virtute? Dar niciodată nu o spune cel care dă într-una, ci cei care nu au acest obicei. Noi întrebăm: - A cui este Biserica aceasta și pe cine servește ea? Pe greci, pe ruși, pe sârbi, pe catolici, pe protestanți, pe cine? Sau, pe noi!? Dacă pe noi, cei care mai mult sau mai puțin o frecventăm, atunci a noastră este și datoria de-a o ține! Ce, americanii iau taxe de la chinezi ori de la Arabia Saudită, nu de la americani? Cerem pentru noi sau avem o plăcere de a cere tot timpul? Cerem atunci când este nevoie și când bunul-simț nu-i mișcă pe unii. Să nu zicem conștiința! Dacă a cere este o rușine, a nu da, nu este? De fapt, înțelegerea este înceată nu a celor care vin duminică de duminică la Biserică și care venind, nu dau Bisericii 20-30 de dolari, ci dau adunate toate la un loc, poate peste \$100 pe lună. Desigur, avem creștini care nu așteaptă rugare, care când sosesc, ei întreabă: - Cum este rânduiala aici? Care îmi sunt obligațiile? Alții se tot codesc, doar-doar să nu dea nimic. Sau să prindă ceva "discount." În Biserică, păcatul acesta se cheamă "zgârcenie." Există oameni care întreabă: - Dar ce-mi dă mie

INFORMAȚII CU PRIVIRE LA CEL DE-AL 13-LEA CONSILIU AL BISERICII ORTODOXE ÎN AMERICA (OCA)

Toate parohiile ar fi trebuit să primească un plic cu formularul de înregistrare și informații referitoare la cel de-al 13-lea Consiliu al Întregii Americi ce va avea loc între zilele de Duminică, 21 iulie și Vineri, 26 iulie la Renaissance Orlando Resort Hotel la Sea World, în Orlando, Florida. Dacă parohia dumneavoastră nu a primit aceste informații, vă rugăm să contactați Cancelaria OCA, la adresa PO Box 675, Syosset, NY 11791-0675 * 516-922-0550 * Fax 516-922-0954 * Website <http://aac.oca.org> * Email aac@oca.org.

Parohiile din Episcopia noastră sunt încurajate să trimeată delegați la această importantă conferință, cu atât mai mult cu cât Prea Fericirea Sa, Mitropolitul Theodosius, se va retrage formal din scaun cu această ocazie și un nou Mitropolit va fi ales. Înalt Prea Sfințitul Arhiepiscop Nathaniel a trimis în data de 17 aprilie 2002, o scrisoare cu detalii privind participarea parohiilor și misiunilor din Episcopia noastră la acest eveniment. Pe lângă importanta activitate a Consiliului, vor fi oferite mai multe tipuri de seminarii informative, precum și activități recreative pentru adulți și programe speciale pentru copii și tineret. ✱

Biserica? Unuia ca acesta, nici nu se cade să-i mai dai explicații. N-are credință! Lipsește tocmai fundamentul. Dărnicia este o bucurie pentru un credincios! El știe că tot ce face și dă, lui își dă. El știe cuvântul Domnului, care zice: "*Strângeți-vă comori în cer*" sau "*Mai fericit a da decât a lua.*" Cei mai mulți chiar dintre credincioși s-au obișnuit să-i dea Lui Dumnezeu, mărunțiș. Ce ziceți dacă și Dumnezeu ne-ar da nouă, mărunțiș? Așa ... puțină sănătate, puțină vedere, puțini pași pe zi ... de la pat la baie. Dar El nu face așa. Ce-i așa mare lucru, 20-30 de dolari sau chiar mai mult, când este de unde? Cum putem da sute de dolari pe alte nimicuri vremelnice? Dacă cineva fumează, dă pe fum mai mult de o sută pe lună și nu comentează. Dar dacă mai și bea, dacă mai și merge la distracții sau meciuri ori călătorii, ori joacă la loto?

Dacă cu adevărat crezi în Dumnezeu, atunci dragostea Lui, tot ce a făcut El pentru tine, te îndeamnă să fii recunoșcător. Dacă n-ai dragoste, atunci poate ai frică și, ca să nu te ajungă vreun necaz, vreo moarte năpraznică sau vreo pagubă iremediabilă, poate dai. Unde lipsesc amândouă, nu are rost să mai aștepți ceva! Nici Dumnezeu nu mai așteaptă. De fapt, în lăcomia noastră noi luăm din farfuria lui Dumnezeu. Oare El care îți dă toate, să nu se bucure de nimic al tău? Oare El, numai să dea, iar tu numai să primești? Cum rămâne atunci cu vorbele din cadrul Liturghiei: "Ale Tale dintru ale Tale, Ție îți aducem de toate și pentru toate."?!

Ai un pledge? Dacă ai credință, să l ai! ✱

Pr. Cornel Avramescu

ARGUMENTE LA ALEGEREA UNUI EPISCOP

Alegerea unui Episcop reprezintă un eveniment major în viața unei comunități creștine, nu numai pentru faptul că ar fi pentru mulți o ocazie unică și rară, dar mai ales pentru implicațiile de durată pe care această operație de câteva ore îl poate avea pentru ani și ani de acum încolo în desfășurarea procesului de regăsire, de formare și de răscumpărare a turmei noastre ortodoxe, în continuarea și consolidarea a ceea ce s'a început și înfăptuit prin truda predecesorilor.

Implicațiile acestei alegeri se prelungesc de altfel dincolo de frontierele strict sacerdotale. O astfel de alegere nu se rezumă la simpla înlocuire a unui om cu altul ci este o operație care cuprinde direct sau indirect toate aspectele vieții noastre spiritual religioase, social culturale și chiar politice.

Cel ales trebuie să corespundă în mod substanțial nevoilor adevărate ale turmei ce se cere a fi păstorită. El trebuie să fie întruchiparea acelei personalități dăruite de Dumnezeu cu darul blândeții, seriozității, având totodată harisma apropierei și înțelegerii celorlalți, cu dorința de a menține și întări unitatea și coeziunea eparhiilor, cu orientare spre dezvoltarea și lărgirea acțiunilor de promovare a Ortodoxiei, de misiune și evanghelizare și de extindere, sub toate aspectele pozitive, a trăirii și credinței ortodoxe.

Deși Episcopia noastră reprezintă un grup cu o structură și fizionomie aparte în contextul vieții creștin-ortodoxe de aici, se presupune că Episcopul ce va fi ales trebuie să posede acel spirit de deschidere spre o rodnică și folositoare cooperare cu reprezentanții celorlalte eparhii ale Bisericii Ortodoxe din America și cu toți creștinii ortodocși care viețuiesc în America și Canada.

Iată de ce Redacția revistei noastre a găsit de cuviință să își ia o clipă de răgaz spre a analiza pe scurt care ar fi calificările, funcțiile și responsabilitățile unui episcop în lumina Sfintei Scripturi și a Sfintei noastre Tradiții Ortodoxe Creștine. Desigur, articolul de față nu poate epuiza nici măcar în parte multiplele aspecte ale unui asemenea subiect, ci se limitează a aduce în prim plan câteva argumente teologice, argumente ce s'ar putea lua în considerare înainte și indiferent de opiniile noastre particulare. Trăim într-o țară democratică și liberă, dar aceasta nu trebuie să umbrească atitudinea noastră de corectitudine, respect și observare a normelor de bază stabilite de tradiția noastră bisericească, tradiție la care noi subscriem prin convingere și nu numai prin faptul că am fost născuți cu ea sau că o moștenim afilial. Spiritual deci, noi consimțim și ne considerăm parte din Biserica formată și dezvoltată pe linia mărturiei și succesiunii apostolice. Dar precum viața și experiența Sfintei Tradiții ne dovedesc, mărturia apostolică ar fi fost poate ineficace fără miracolul de la Rusalii, când Duhul Sfânt s'a pogorât nu numai peste cei doisprezece, ci peste întreaga Biserică. Biserica a fost deci fondată

nu numai de către Apostoli, ci prin El și în puterea Duhului Sfânt care mărturisește și ne sprijină să rămânem credincioși Capului Bisericii, adică lui Iisus Hristos.

În bazele succesiunii apostolice, încă din anii 60 ai întâiului secol, Biserica locală era deja condusă de episcopi ai căror oficiu, după cum se pare, nu era diferit de cel al «bătrânului înțelept». Cele două categorii, primesc în schimb o retribuție. Calitățile și calificările cerute pentru ambele categorii enumerate sunt aceleași, astfel că și titlurile par a se referi la aceeași poziție. Desigur, o distincție trebuie făcută aici între apostolat (ca mărturie universală) și oficiul de Episcop care a fost și a rămas o funcție sacramentală și administrativă locală, misiunea sa fiind însă aceeași.

Astfel se face deci că spre sfârșitul secolului I toate bisericile locale sunt conduse de către o singură persoană, un «episcop», care duce mai departe tradiția apostolică.

Sfântul Irineu afirmă că tradiția stabilită prin succesiune apostolică garantează însuși adevărul revelației din Sfintele Scripturi: *“Prin cunoașterea adevărului noi înțelegem: ordinea Bisericească așa cum a fost stabilită dintru început în toată lumea, pecetea distinctivă a Trupului lui Hristos întreținută prin intermediul succesiunii apostolice ...”* (Sf. Ignățiu, Magn., VI).

Oricum, unitatea Bisericii Ortodoxe pe care o vedem încă și astăzi nu se explică numai prin faptul că în Biserica noastră se poate demonstra genealogic cum un episcop urmează pe altul până la Sfinții Apostoli. Identitatea credinței este realizată înainte de toate în comuniunea sacramentală. Succesiunea apostolică se petrece în cadrul vieții sacramentale a Bisericii locale, și nu numai prin transmisiune individuală. Adevărata succesiune este dată deci de continuitatea credinței și vieții generațiilor de creștini aflați în comunitatea Bisericii. Această continuă conservare și transmitere a depozitului credinței este actualizată și recunoscută ca lucrare a Duhului Sfânt Însuși.

Dar în lumina acestui Duh, Episcopul este chemat să fie, cel puțin pământește, un păzitor necompromis al acestei viei tradiții, atât din punct de vedere harismatic cât și instituțional-administrativ. Se poate spune că prin intermediul succesiunii apostolice și deci a mărturiei episcopilor noștri credința creștină stabilită pe linia tradiției ortodoxe s-a putut prezenta uniform și nealterată de timp și spațiu.

Comunitatea Bisericii locale adunată în jurul actului sfânt de celebrare a Euharistiei (cuminecării) este prezidată deci de o singură persoană, imaginea reamintind unicitatea lui Hristos Însuși. Episcopul este asistat de către un «presbiterium», format din presbiteri și diaconi, un organ colegial corespunzând cu adunarea Apostolilor de la Ierusalim.

Biserica locală nu este privită numai ca parte, ci

drept întreg al Trupului lui Hristos. Aici, funcția Episcopului este aceea de a reprezenta pe Tatăl, de a fi sursa și centrul Bisericii, așa după cum Tatăl este sursa Divinității. Sf. Ignățiu ca și Sf. Ciprian văd oficiul episcopal, prin definiție, ca o funcție aparținând unei singure persoane, pentru că numai astfel se poate păstra identitatea unei singure credințe. Aceasta se consideră a fi o continuare a funcției săvârșite de Petru la Ierusalim, o actualizare a «imaginii lui Hristos» în fiecare comunitate creștină.

Așadar, în scopul păstrării tradiției și unității, Episcopul nu numai că era acela care consacra Sfintele daruri, dar el era privit și ca învățătorul și predicatorul adevăratei doctrine. Se poate trage deci concluzia că structura ierarhică a Bisericii a fost determinată de însăși natura și funcția sacramentală săvârșită de o persoană sau alta din comunitate.

Dintru început, în jurul Euharistiei, s'au adunat creștinii spre a se cumineca, spre a se boteza, spre a fi instruiți în credință și spre a-și alege episcopii și presbiterii. Mai târziu, episcopii din comunitățile vecine au venit să consacreze alți episcopi și așa, încet, încet, comunitatea creștină a crescut, ajungând la vârsta ei de aur. Transformările radicale în raportul dintre Sf. Biserică și statul Roman în sec. al IV-lea și în secolele ce au urmat, au dus și la o restructurare și diversificare a pozițiilor și funcțiilor ierarhice în Biserică, dar nu la o modificare de substanță a acestora. În esență, indiferent de conjuncturile istorice, Episcopul rămâne conducătorul spiritual și administrativ al Bisericii.

Episcopul prezintă, nu reprezintă de Hristos, deoarece Hristos este prezent totdeauna în adevărata sa Biserică ca și în fiecare membru în parte al Bisericii. Episcopul face prezentă persoana lui Hristos, într'un mod unic, prin sacramentul preoției a cărei pecete sacramentală o poartă. Preoția Episcopului sau mai bine zis Arhieria sa, este o vocație care revelează că este o persoană prin voia lui Dumnezeu. Vocația aceasta este definită prin categoria de «a fi» cineva în Hristos, dar mai cu seamă prin acea chemare de «a săvârși» ceva tainic în numele lui Hristos. În definitiv Hristos este acela care ne alege pe noi și nu suntem noi aceia care îl alegem pe El.

Oricum, când nouă ni se cere să alegem un Episcop, în Spiritul Adevărului, se cuvine să ne aplecăm cu grijă și să vedem care este cerința însăși a Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la această acțiune a noastră. Sfânta Scriptură, care este însăși Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi, stabilește că un Episcop trebuie să fie o persoană deasupra oricăror obiecțiuni atât din punct de vedere formal, dar mai ales ca atitudine și devotament pentru Biserică. A fi preot al lui Hristos înseamnă a fi un martir pentru gloria divină. Crucea și preoția sunt prin ele însele și dintru început un scandal în această lume (Luca 2:24).

Când ne alegem un Episcop trebuie să ne gândim că în fapt noi ne alegem pe cel care să ne îndrume și să ne conducă spre Hristos. Dar a împărăți în accepțiunea dumnezeiască înseamnă a fi întotdeauna în slujba

celorlalți. Când ne vom da deci votul nostru, trebuie să fim siguri că acela pe care îl desemnăm trebuie să slujească nu numai pe noi personal, dar mai ales interesele întregii Biserici, ale tuturor celor pe care noi îi reprezentăm la acest vot.

Episcopul pe care îl vom alege trebuie să fi dovedit Bisericii că este într'adevăr capabil să ducă mai departe misiunea încredințată de Hristos Trupului Său tainic și anume: să învețe, să curățească, să sfințească, să vindece și să întărească prin sacrameinte, să conducă în dragoste turma de credincioși spre limanul păcii, al speranței și al mântuirii. Între Episcopul la care ne gândim a-l alege și Biserică trebuie să existe deja același fel de relații sfinte care există între Hristos și Biserică în toată catolicitatea ei. Fiindcă noi nu suntem chemați la urnă spre a creea ceva «ad-hoc», ci mai degrabă suntem chemați a consfinți o realitate care există deja, de a contribui cu acordul nostru la ceea ce Biserica săvârșeste per-se.

Recunoscând cu smerenie că de altfel Hristos este singurul Păstor, Episcopul trebuie să o fi dovedit că, prin harul Domnului, poate fi «*tuturor totul, ca oricum să mântuiesc pe unii din ei*» (1 Corinteni 9:22). Cu alte cuvinte el trebuie să fi înțeles deja rolul său de «doică» chemată «*a-și crește cu drag copiii*» (I Tesalonicieni 2:7), de doctor care are grijă de suflete, de «slujitor» al Adevărului în Domnul.

Negreșit însă, Episcopul este și rămâne prin natura și viața sa «un om între oameni», un om cu greșelile, cu greutățile, cu slăbiciunile inerente firii pământești. El, ca orișice om, are nevoie de a-și mântui sufletul, iar responsabilitatea unei Episcopii este pentru el o «cruce» în plus. Să ne gândim la toate acestea și să îl considerăm pe el ca pe un frate al nostru de credință, care ca orișice om are nevoie de iubirea noastră de creștini, are nevoie de înțelegere, de ajutor ...

Biserica Ortodoxă nu este «o biserică a elitelor». Dar dacă trebuie să ne alegem pe cineva care să ne conducă, să-l alegem deci pe cel mai capabil, pe cel mai demn, pe cel care ar putea într'adevăr să asigure o continuitate în ceea ce s'a înfăptuit deja în această Episcopie. ✱

Arhimandrit Roman Braga

Articol preluat din Solia, Oct. 1984.

ANUNȚURI

Cancelaria Episcopiei a primit din partea firmei de avocați Bianchi, Macron și Cowhey, Long Island City, NY 11101, următorul comunicat:

Vă înștiințăm că în cele două cazuri: "Marian Tiganu versus Episcopia Ortodoxă Română din America" și "Constantin Barbu versus Nathaniel Popp" verdictele au fost favorabile Episcopiei.

Cu respect,

John J. Macron, avocat

ANUNȚURI

Cazul împotriva Parohiei Sf. Maria din Elmhurst, NY a fost respins.

Februarie 28, 2002 Sechestrul mecanic solicitat de L. Costi, S. Chelariu, D. Raftopol, GS Terry Construction și Ameron Metal, Inc împotriva Parohiei Sf Maria din Elmhurst, NY a fost respins de către Judecătorul Sidney Lewis, la Curtea Supremă de Justiție a Statului New York, Județul Queens.

Extras din Decizie:

“Contractul dintre Zaharia Pana ca Președinte al Consiliului Parohial și Lucian G. Costi ca arhitect, fie ca a fost semnat în data de 16 mai 1992, sau în data de 26 februarie 1997, este declarat nul și anulat, fără deosebire de date. Contractul nu a fost niciodată submis Adunării Generale a Parohiei spre aprobare conform Regulamentelor Episcopiei Ortodoxe Române din America. Rezultă că toate subcontractele încheiate de Lucian G. Costi ca arhitect și Dinu Raftopoli și Lucian G. Costi ca arhitect și Serban Chelariu sunt nule și anulate, întrucât Lucian G. Costi nu avea autoritatea sa reprezinte biserica.

În toate ocaziile, Lucian G. Costi, Dinu Raftopol și Seban Chelariu au proclamat, admis și lăsat parohia să creadă că au donat munca și talentul lor ca donații bisericii și că nu se așteaptă să fie plătiți.

Cererile reclamantilor de a fi plătiți pentru serviciile lor au apărut abia după dezacorduri între ei pe de o parte și preotul paroh și alți credincioși din biserică de cealaltă parte.

Singurul reclamant care ar putea fi îndreptățit să recupereze de pe urma serviciilor sale ar fi Dinu Raftopol, în valoare de \$3,280.00 așa după cum a aprobat Consiliul Parohial.

Întrucât lui Lucian G. Costi, Serban Chelariu și Dinu Raftopol nu li se datorează nimic de către parohie, sechestrul mecanic solicitat de către ei este decalarat nul.

Sechestrul mecanic solicitat de către Terentiu Popescu dba GS Terry Construction a fost satisfăcut și este decalarat nul.

Sechestrul mecanic solicitat de către Ameron Metal Co., Inc. a fost satisfăcut și este declarat nul.

Secțiunea 38 a Legii Sechestrului se aplică acolo unde sechestrul a fost declarat nul pe baza exagerărilor voite. Serviciile solicitate de reclamanti au fost remise reclamatului. Nu s-a constatat o exagerare voită a a valorii acestor servicii. S-a constatat însă că serviciile au fost donate și reclamantii nu vor fi penalizați sub previziunea Secțiunii 39a de a plăti reclamatului valoarea serviciilor pe care ei le-au donat. În plus, reclamantul n-a solicitat despăgubiri sub secțiunea 39a a Legii Sechestrului.

Plângerile reclamantilor sunt dismise.

28 februarie 2002

Sidney Leviss
Judicial Hearing Officer

Înapoi, la Cele Zece Porunci:

Porunca A Doua

“Să nu-ți faci chip cioplit și nici un fel de asemănare a unui lucru din câte sunt în Cer sus și pe pământ jos și din câte sunt în apele de sub pământ! Să nu te închini lor, nici să le slujești!” (Ieșire 20:3)

În Vechiul Testament, numele lui Dumnezeu (Yahve) nu trebuia rostit niciodată. Totodată, deoarece *“nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu și să rămână viu”*, reprezentarea lui Dumnezeu, în orice chip sau formă, a fost interzisă prin Poruncă. Această atitudine a fost radical diferită de celelalte religii politeiste, bazate pe idolatrie. După întruparea Mântuitorului, când *“Cuvântul trup s-a făcut”*, Creștinii L-au reprezentat în icoane, fără a încălca Porunca. Icoana nu a devenit un idol care să fie adorat în locul Dumnezeirii. “Adorarea” lui Dumnezeu (*“latreia”*) diferă în înțeles de “cinstirea” icoanelor (*“doulia”*), despre a căror închinare Biserica Ortodoxă întotdeauna a crezut că se adresează chilui celui reprezentat în icoană, iar nu materiei din care este făcută icoana. În același spirit, în Vechiul Testament a fost îngăduită reprezentarea Heruvimilor brodați, pe perdeaua Templului sau a celor ce străjuiau Chivotul Legii. Spre a evita înțelegeri greșite, Tradiția ortodoxă a interzis statuile, excepție făcând doar încrustările superficiale și, în rare cazuri, basoreliefurile ușoare ale crucifixului sau icoanelor, executate în metal sau alte materiale.

În spiritul credinței, “idoli” pot deveni și atracțiile pătimase față de tot ceea ce este “creație”. Sf. Nicodim Aghioritul notează că *“față de această poruncă greșesc cei care, fie mijlocit, fie nemijlocit slujesc idolilor închinându-se făpturii și nu Ziditorului”*. Sf. Pavel privește între acestea lăcomia și alte patimi asemănătoare: *“Omorâți în mădularele voastre cele pământești: desfătarea, patima, pofta rea și lăcomia, care este închinare la idoli”* (Coloseni 3,5). De va deveni cineva rob al stomacului, atunci *“stomacul este dumnezeul lor”* (Filipeni 3,19). Tot la fel, călcători ai acestei porunci au fost fariseii și toți cei ce continuă în zilele noastre să desconsidere însemnătatea celor cerute de o viață adevărată în *Duhul lui Dumnezeu*. Mântuitorul condamnă pe cei care plătesc zeciuială pentru lucrurile neînsemnate (*“izvă, mărar și chimen”*), dar neglijează pe cele importante ale legii, cum sunt *“dreptatea și mila și credința”* (Matei 23,23)

Această poruncă este foarte ușor neglijată de cei ce sunt consumați de plăcerile acestei lumi, sau de cei ce devin sclavii *“soartei”* sau *“norocului”*; cei ce cred în visuri și atribuie acestora tâlcuri anumite; cei ce ghicesc viitorul sau îngăduie ca hedonismul (filosofia desfrâului) să le conducă viața, ca un adevărat idol al lor. Când asemenea patimi capătă o pondere mai mare decât credința cuivă când chiar *“munca excesivă”*, *“sporturile”* sau alte *“priorități”* devin mai importante decât dragostea noastră de Dumnezeu, atunci este timpul să ne întoarcem la Dumnezeu, întrebându-ne: Oare noi *cărui dumnezeu slujim și ne supunem* în această lume? *

Pr. Remus Grama

Înapoi, la Cele Zece Porunci:

Porunca A Treia

III. Să nu iei numele Domnului Dumnezeuului tău în deșert că nu va lăsa Domnul nepedepsit pe cel ce ia în deșert numele Lui!

Numele cel Prea Sfânt al lui Dumnezeu trebuie cinstit, preamărit, pentru că Dumnezeu este Părintele nostru din Ceruri - Începutul și Sfârșitul - și Lui trebuie să I ne închinăm. Motivele pentru care chemăm numele lui Dumnezeu sunt rugăciunea, cererea de favoare, invocarea harului și protecției Dumnezeiești și lauda Lui ca divinitate supremă. El este garantul absolut al adevărului, în cer și pe pământ. Din acest motiv, formula *"Așa să-mi ajute Dumnezeu!"* este folosită la jurământul într-un oficiu de răspundere sau ca întărire a adevărului suprem în Tribunal, Congres sau Biserică. Când se folosește în adevăratul sens, chemarea numelui lui Dumnezeu este un act de mărire adusă lui Dumnezeu, iar adevărul profestat de omul credincios îl aduce Acestuia cinstire. În acest caz, cel ce cheamă numele lui Dumnezeu pentru astfel de motive trebuie să fie pe deplin conștient de faptul că Dumnezeu a fost chemat ca martor pentru a întări expresia conștiinței lui. Sperjurul sau jurământul fals a atras moartea lui Anania și Safira, care au mințit Duhului Sfânt în *Faptele Apostolilor* (Capitolul 5).

Porunca aceasta interzice luarea în deșert a numelui lui Dumnezeu exact pentru că de multe ori oamenii îl cheamă fără rost, din cele mai triviale motive: la sudalme, mărturii false sau chiar în limbajul cel mai vulgar. Alții îl folosesc nejustificat în expresii ca: *"Dumnezeu știe"* (spre a întări o spusă), *"Pe Dumnezeu meu"* (la promisiuni) sau *"O, Dumnezeule"* (pentru orice exclamație). Asemenea obiceiuri este bine să le corectăm. Se cade să reținem că porunca nu este abuzată numai de cei menționați mai sus, ci și de cei ce jură stâmb sau cei ce nu-și țin jurământul. De asemenea, cei ce blamează pe Dumnezeu pentru nenorocirile personale și boli, cei ce înjură și influențează și pe alții să facă la fel, cei ce necinstesc cele sfinte și sfințenia Bisericii cad la fel sub incidența aceluiași păcat, al luării în deșert a numelui lui Dumnezeu. Să ne propunem deci, să ne gândim mai bine la limbajul nostru, să-l îndreptăm și să-l sfințim, spre a aduce slavă lui Dumnezeu prin el! *

Pr. Remus Grama

Adu-ți Aminte de Ziua Domnului și Sfințește-o! (Porunca a IV-a)

"Aduți aminte de ziua sâmbetei, să o sfințești pe ea șase zile să lucrezi și-ți vei săvârși treburile tale, iar a șaptea zi este Sâmbăta Domnului, Dumnezeuului tău. Să nu faci în ziua aceea nici un lucru..."! (Leșire 20:8-10)

Prin dreptul Moise, Domnul ne aduce aminte că fiecare a șaptea zi este *"sfântă"* și trebuie cinstită.

Cum se înțelege aceasta? Înseamnă că această zi este dedicată lui Dumnezeu și odihnei fizice. De fapt, porunca numește ziua ca *"Zi a Domnului"* - ceea ce înseamnă că ea nu este a noastră, ci a Domnului! Cuvintele *"să nu faci în ziua aceea nici un lucru"* arată că trebuie să suspendăm orice activitate fizică și să fim în repaus. Altfel spus, după șase zile de lucru, se cuvine ca orice suflet să se odihnească, cum S-a odihnit și Domnul, după Facerea lumii, în ziua a șaptea. Un comentariu biblic spune că această zi s-a rânduit spre a *"facilita mersul la Templu"* și să întărească comunitatea lui Israel în credință, unitate de acțiune spre mântuire, ocrotind astfel însăși condiția spirituală a acesteia. Tot la fel, și starea noastră sufletească este întărită și sfințită doar dacă mergem la biserică în Ziua Domnului!

Fragila ființă umană are trebuință de odihnă, reculegere spirituală și ridicarea minții spre cele de Sus. În ziua odihnei, ne examinăm cugetul și aducem mulțumire lui Dumnezeu Creatorul. Porunca afirmă totodată și sfințenia muncii, descurajând lenea, dar limitând eforturile noastre doar la șase zile pe săptămână. Învind în chiar ziua Duminecii, Domnul nostru Iisus Hristos a înlocuit ziua a șaptea sau *"sabatul"* (Sâmbăta) cu ziua întâia (Duminica). Aceasta este ziua Învierii întregului neam omenesc. El fiind Legiuitorul și *"Domnul Sâmbetei"* (Mt. 12:8) este singurul care a putut să facă această schimbare care desigur ține de domeniul credinței. Aceasta nu diminuează sfințenia zilei Domnului ci, dimpotrivă, chiar o mărește prin biruința lui Hristos împotriva păcatului și a morții!

Să vedem acum cine încalcă această Poruncă? Sf. Nicodim Aghioritul zice că aceștia sunt cei ce lucrează Duminică cei ce nu merg la biserică, cei ce merg doar de formă, cei ce nu urmăresc slujbele, cei ce profanează biserica vorbind în ea, cei ce se ocupă de afaceri în acea zi, cei ce nu citesc Sf. Scriptură Duminica, preoții care nu-și hrănesc și nu învață pe copiii lor duhovnicești, adică pe enoriași lor, în ziua Domnului și - în general - toți cei ce nu o cinstesc, ne-având frica lui Dumnezeu.

Când tânărul bogat din Evanghelie l-a întrebat pe Mântuitorul Iisus ce să facă ca să intre în viașa veșnică, El i-a răspuns: *"Păzește poruncile!"* (Mt. 19:17). Aceasta ni se potrivește și nouă. În concluzie, să ne *"aducem aminte de ziua Domnului și să o sfințim"* și noi! *

Pr. Remus Grama

Sf. Ioan Cel Nou ...

Cont. de la pag. 17

minuni ale Sf. Ioan cel Nou la Sânziene, prima dată de pomenire (24 iunie), arătând că tradiția este mai tare decât hotărârile conducătorilor bisericești, care au optat pentru 2 iunie ca zi de pomenire. *

Pr. Prof. Dr. Cezar Vasiliu

Articol preluat din volumul *"Sfinții Neamului Românesc,"* Târgoviște, 2001.

LEGĂTURA OMULUI CU DUMNEZEU

În cartea sa "Omul ființă necunoscută", Alexis Carrel ne istorisește cum într-o cameră de spital se aflau doi bolnavi, dintre care, unul dintr-o familie mai înstărită, a chemat un preot să-i citească rugăciuni, pentru ca Dumnezeu să-i ușureze suferința din trup. În timpul acesta celălalt bolnav, asculta rugăciunile preotului cu mare credință în Dumnezeu, și, la urmă, a mulțumit și el preotului căci a simțit și el ușurare în sufletul și trupul său, din mila lui Dumnezeu.

Această istorisire confirmă cât de necunoscut și nepătruns este sufletul omului, dar în același timp, cât de multă nevoie are omul de Creatorul său. Dragostea lui Dumnezeu față de făptura pe care a creat-o este nemărginită : *"Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Unicul Său Fiu L-a trimis în lume ca lumea viață să aibă și încă din beșug."* Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pogorându-se din Slava Sa, S-a întrupat ca să mântuiască omenirea din păcate, să vindece pe cei bolnavi și să ridice pe omul cel căzut din robia păcatului și a morții. Prin Întruparea Sa, Hristos ne-a descoperit însă mai mult : ne-a descoperit nouă, oamenilor, pe Adevăratul Dumnezeu, Cel în Sfânta Treime cunoscut : Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Iar legătura creștinilor cu Dumnezeu se manifestă în primul rând prin botezul în numele Sfintei Treimi. Omul încreștinat se bucură de ajutorul duhovnicesc primit de la Hristos Dumnezeu prin Biserica Sa, acolo unde primește harul iertării, prin spovedirea păcatelor, prin împărtășirea cu Sfintele Taine și prin toate celelalte sfinte rugăciuni.

Prin participarea la Sfânta Liturghie omul se regăsește cu Dumnezeu, se unește cu El împreună cu ceilalți credincioși, își sfintește sufletul și trupul, devenind cămară a Sfântului Duh. Prin unirea cu Hristos în cadrul Sfintei Euharistii, omul colaborează cu harul divin sfințitor, care-l întărește în lupta continuă pe care omul o dă cu ispitele pe care diavolul i le scoate în cale. Cel care nu se unește cu Dumnezeu în Sfânta Liturghie, care nu primește harul divin sfințitor al Tainelor, are legătura cu Dumnezeu întreruptă și nu se bucură de protecția Sa. De aceea apar în lume neconținut scanadaluri, răutăți, neînțelegeri. Dacă toți am fi una cu Dumnezeu, așa cum suntem în cadrul Sfintei Liturghii, atunci n-ar mai exista răutăți, neînțelegeri și războaie în lumea aceasta, atunci am fi una cu Hrsitos după cuvântul Sfântului Apostol Pavel : *"De acum nu mai sunt eu cel care trăiesc, ci Hristos este Cel care trăiește în mine..."* (Galateni 2,20).

Diavolul însă, gelos fiind pe legătura aceasta dintre om și Dumnezeu, se străduiește din rășputeri să o strice. Și cel mai la îndemână mijloc prin care se poate rupe legătura dintre om și Dumnezeu este păcatul. Păcatul este un mister terifiant și constituie o mare temă, în suspensie, a răului și substanțialității răului, ca problemă filosofică. Răul n-a devenit un scandal pentru rațiune decât atunci când omul a realizat, intelectual și afectiv, puterea sa demiurgică. Vazându-se creator a întreprins o pasionată cercetare critică a creațiunii și a început să-L judece pe Creator în lumina dorințelor, sau mai bine zis, a patimilor sale.

Păcatul este o realitate omenească imposibil de ocolit. Teoretic și principial teologia a stabilit că păcatul este marele rău de care suferim. Prin păcat se rupe legătura de iubire pe care o avem cu Dumnezeu. Problema păcatului a fost pusă în toată adâncimea ei numai în creștinism. Filosofii pagâne n-au putut-o bănui măcar. Pentru Aristotel este ceva ca o eroare sau ca o neînțelegere, ceva care nu se aseamănă cu păcatul. Stoicii vorbeau de un acord al voinței umane cu voința lui Dumnezeu, însă acest Dumnezeu era înțeles panteist, impersonal, prezent pretutindeni și în toate, în virtute, ca și în abateri. Dacă Dumnezeu nu este o ființă personală, abaterile nu sunt judecate de nimeni, decât de conștiința proprie. Omul se iartă pe sine însuși, dacă acest lucru ar fi cu puțință. Ceea ce, practic echivalează cu absența oricărei obligații și responsabilități. Numai creștinismul, religie revelată, afirmă hotărât că păcatul este o călcare a voinței lui Dumnezeu, o rupere a legăturii cu El. Din fericire pentru noi a venit în lume Domnul nostru Iisus Hrsitos, și, ca un nou Adam, a reconstituit ființa umană și i-a deschis "calea" spre viața divină, spre refacerea legăturii cu Dumnezeu. Prin El a fost îndreptată străvechea greșală și din vechiul om, sub păcat, s-a născut omul nou, omul mântuit, fiu al lui Dumnezeu, restabilit în legătura dragostei cu Creatorul Său.

Drumul credinciosului spre mântuire, spre unire cu Dumnezeu, pretinde o continuă curățire a vieții duhovnicești, de orice fel de întinăciune, de orice patimă sau păcat. Fără acest efort susținut de eliminare a oricărui rău din ființa sa, creștinul nu va putea împlini scopul mântuirii, al refacerii legăturii comuniunii cu sfințenia lui Dumnezeu. ✱

Arhimandrit Felix Dubneac

SOLIA — THE HERALD
PO BOX 185
GRASS LAKE MI 49240-0185
USA

Periodicals
Postage Paid
at Jackson
and additional
offices

*****AUTO**MIXED ADC 481

SAMPLE
ORTHODOX INSTITUTE LIBRARY
2311 HEARST AVE
BERKELEY CA 94709-1319

S129
P375